

ISSN 1855-7511

Poština plačana pri pošti 2277 Središče ob Dravi

SREDICA

GLASILO OBČINE SREDIŠČE OB DRAVI

letnik V

številka 2

Junij 2011

Zdenka Dogša, odgovorna urednica

Pogled nazaj

Izteka se mandat prvemu uredniškemu odboru glasila, ki je začelo izhajati oktobra 2007 v novonastali občini Središče ob Dravi in pred vami je zadnja izdaja Sredice, ki jo je pripravil odbor v sestavi: Zdenka Dogša, Samo Kočevar, Anita Kosec, Zlatka Marčec, Jasna Munda in Stanko Zebec.

Pred člani odbora je bila takrat zelo težka naloga. Morali smo razmisliti in se nato odločiti o marsičem, kar je bilo potrebno za nemoteno izhajanje glasila. Po uvodnih aktivnostih so sledile temeljite priprave za vsakokratno izdajo Sredice. Delo je postajalo vedno bolj utečeno, s pridobljenimi izkušnjami pa tekoči problemi lažje rešljivi. Z gotovostjo lahko trdimo, da smo se ves čas obnašali gospodarno, o čemer priča tudi podatek iz preteklega leta, ki kaže, da smo kljub obsežnejšim izdajam od predvidenih porabili manj proračunskih sredstev, kot je bilo načrtovano. K temu so svoj delež gotovo doprinesli naši zvesti oglaševalci in sponzorji. Nezanemarljiv je tudi prispevek vseh, ki so darovali nagrade za izžrebane reševalce križank. Zahvala gre tudi vnetemu sestavljalcu križank gospodu Jožetu Borku in lektorici besedil gospe Majdi Tkalec za tenkočutno in odgovorno opravljeno delo. Največja zahvala pa velja našim bolj ali manj zvestim predstavnikom društev in organizacij, ki so pripravljali poročila o svojem delovanju in jih obogatili s primernimi fotografijami. Njihovih imen posebej ne bi naštevala, redni bralci jih

gotovo pomnite kot navedene avtorje ob objavljenih prispevkih. Hvala tudi vsem tistim posameznikom, ki so bili pripravljene objavljati svoja strokovna, poljudnoznanstvena literarna ali kakšna druga besedila. Tudi dobro sodelovanje s tiskarno oziroma njihovim predstavnikom je doprineslo k uspešnosti izhajanja glasila.

Na majski seji občinskega sveta je bil imenovan nov uredniški odbor, ki bo nadaljeval delo prvega. Nekaterim članom prvega so proti koncu mandata že malce »pošle moči«, nekateri pa se niso odločili za nadaljnje delo v odboru. Spet drugi smo kljub nestrinjanju posameznih predstavnikov politike sprejeli članstvo še v drugem mandatu, saj so nas pozitivne kritike in pohvale velikega števila naših občanov vzpodbudile k temu, da bomo še vztrajali.

Prizadevali smo si delati dobro, s čim manj napakami, vsekakor pa v skladu s sprejetim odlokom in programsko zasnovo glasila. Veliko večino občinskih glasil po Sloveniji stroka in laična javnost označujeta kot strankarska »trobila«. Za našo Sredico pa smo nemalokrat dobili pohvalo, da je ena izmed redkih izjem, ki ohranja avtonomnost, ne želi biti strankarsko obarvana ali kako drugače pristranska.

S starimi člani, »oboroženimi« z izkušnjami, in novimi, ki prihajajo s svežimi idejami in pozitivno energijo, pa upam in želim, da bo naša in vaša Sredica v prihodnje še boljša.

Franc Krnjak

Praznovanje I. občinskega praznika¹

11. aprila leta 1955, ob 10-letnici osvoboditve, je središka občina, 11. aprila, praznovala prvi občinski praznik. Občani so želeli počastiti žrtve nacističnega nasilja iz Središča in okolice. 11. aprila 1942 so namreč pod streli podivjane nacistične zveri padli naši štirje občani: Franc Jurjaševič in Matija Veselko iz Središča, Konrad Bogdan iz Godenincev in Jožef Filipič z Grab. Prvi talec iz Središča Milan Haložan pa je padel že 19. marca, 23. marca je bil ustreljen Ivan Hanželič, sin občinskega »policaja« Ivana Hanželiča, ki so ga skupaj z Leopoldom Bercetom in Karlom Kaničem usmrtili teden dni pozneje. Štiri dni pozneje so bili po zverinskem mučenju ubiti Srečko Kocjan z Grab, Franc Orešnik iz Godenincev, Rudolf Ploh in postajni načelnik Anton Štampar iz Središča. Pozneje je padlo še pet Središčanov. Praznovanje se je začelo že v nedeljo, 10. aprila. Točno opoldne so v prostorih takra-

tne osnovne šole in nižje gimnazije odprli bogato gospodarsko razstavo in razstavo NOB². Tega dne je Kulturno - prosvetno društvo »Jože Filipič« iz Obreža pod vodstvom režiserja Matije Hriberška uprizorilo gledališko predstavo Talci. Obe predstavi, dopoldne in zvečer, sta bili množično obiskani.

Najzanimivejša je bila gospodarska razstava, ki je vzbudila nemalo pozornosti obiskovalcev. Na razstavi so sodelovali središki obrtniki, sadjarski odsek KZ³ Središče, čebelarji, »lokalna industrija«, Kmetijsko gospodarska šola in številni posamezniki. *»Največ pažnje pa je bila deležna razstava NOB, ki je zavzela prostor v vsem razredu. Tu so bile razstavljene slike, spomenice in življenjepisi padlih borcev, talcev in žrtev ter številni drugi dokumenti iz časov narodnoosvobodilne vojne, ki prikazujejo udeležbo prebivalcev občine v borbi proti*

Spomenik in kapela v 60. letih prejšnjega stoletja

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

Tako so vabili na 1. občinski praznik

tujerodnemu zatiralcu in okupatorju.« Naslednji dan, v ponedeljek, 11. aprila, je bila komemorativna slovesnost pri spomeniku. Začetek slovesnosti so popestrili prinašalci štafete z gorečimi baklami, »katerih ogenj je razplamenel tudi gorivo v žarrah okrog spomenika...« Domača godba

je zaigrala himno in nadaljevalo se je polaganje vencev »vseh kulturnih in političnih organizacij v občini. Svečanost je pričel eden preživelih članov prvega narodnoosvobodilnega odbora v Središču v letu 1941, tov. Drago Klobučar.« Govorec je povabil k besedi tudi domačina, ljudskega poslanca Milka Goršiča (Konrada Wennigerholza), člana IS LRS⁴. Za njim je spregovoril Jože Tramšek v imenu OK ZKS Ptuj⁵, Okrajnega odbora SZDL Ptuj in OO ZB NOV Ptuj⁶. (Prav ta Tramšek je dve leti pozneje rohnel po Središču, ko je »na silo« ukinil središko občino!)

Po tem dogodku se je slovesnost preselila v Dom partizana (Sokolano), kjer je bila slavnostna seja Občinskega ljudskega odbora (občine). Sejo je vodil takratni predsednik ObLO⁷ Franc Klobučar (predsednik občine), ki je med drugim prebral mnoge pozdravne telegrame.

Že od poznih dopoldanskih ur je bila na ogled velika razstava goveje živine, s poudarkom na pincgavsko pasmo, ki je v Središču in okolici baje najbolje uspevala. Pozneje je to pasmo izpodrinila simental-ska pasma. Na ogled je bila raznovrstna perutnina in prašiči. Razstava je pritegnila množstvo obiskovalcev, kot tudi živino-

rejskih strokovnjakov. Obenem je bilo strokovno ocenjevanje živine in izdelkov srediških obrtnikov. Svečana podelitev priznanj in nagrad rejcem živali in razstavljalcem obrtniških izdelkov je bila zvečer po končani svečani akademiji. Najbolje je bila ocenjena goveja živina rejca Rudolfa Kaniča z Brega (simentalska pasma) in Franca Borka, prav tako z Brega, (pincgavska pasma). Najbolje so bili ocenjeni obrtniški izdelki sodarja Feliksa Trstenjaka, mizarja Borovinška - Tropa in kovača Ivana Hanželiča iz Središča.

Središčani so prvi spominski dan žrtvam nacizma dostojno proslavili. V dveh dneh so prikazali napredek občine na kulturnem in gospodarskem področju. Seveda celotno praznovanje ni šlo brez »ljudskega veselja«, ki je doseglo vrhunec v večernih in poznih nočnih urah.

¹ Povzeto iz Ptujkega Tednika, leto 1955 in Arhiv muzeja NOB Središče

² Narodno osvobodilna borba

³ Kmetijska zadruga

⁴ Izvršni svet Ljudske republike Slovenije

⁵ Okrajni komite Zveze komunistov Slovenije

⁶ Socialistična zveza delovnega ljudstva in Okrajna organizacija Zveza borcev narodno osvobodilne vojske

⁷ Občinski ljudski odbor, novo ime za občino

Stanko Zebec

Pregled prireditev ob 57. občinskem prazniku v Središču ob Dravi

Tudi letos je občinski praznik spremljalo kulturno, športno in družabno dogajanje.

Sobota, 26. marec

Za uvodno prireditev je poskrbelo Kulturno društvo Obrež s Folklornim večerom v Domu kulture v Obrežu.

Nedelja, 3. april

V šolski telovadnici se je odvijalo tekmovanje v namiznem tenisu za pokal občine. Doseženi rezultati po kategorijah: ŽENSKE - 1. Simona Rizman, 2. Vesna Mele, 3. Anita Novak; MOŠKI - 1. Sašo Majerič, 2. Sašo Prapotnik, 3. France Naglič.

V slaščičarni Pri Rupertu so tekmovali za pokal občine šahisti. Rezultati po kategorijah so bili naslednji: OTROCI - 1. Grega Rubin, 2. Maja Filipič, 3. Nino Ploh; ODRASLI - 1. Božidar Hajec, 2. Drago Novak, 3. Božidar Borko.

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

Četrtek, 7. april

Društvo upokojencev Središče ob Dravi je pripravilo tekmovanje društev upokojencev v vrtnem kegljanju za pokal občine. Tekmovalo je 25 ekip, 12 moških in 13 ženskih. Pri moških je slavila ekipa Društva upokojencev Podgorci 2, pri ženskah pa ekipa Društva upokojencev Kog 1. Domači kegljači so v obeh skupinah osvojili četrto mesto.

Petek, 8. april

Tega dne je bilo tekmovanje v odbojki za pokal občine. Gledališko literarno društvo Ormož je nastopilo s komedijo »TRIPČE DE UTOLČE«.

Sobota, 9. april

Pred občinsko zgradbo je župan Jurij Borko predal namenu obnovljen trg. Na tržnici so bile postavljene stojnice, na katerih so prodajali domače dobrote.

V muzeju NOB je bil možen ogled stalne razstave.

Ob 18. uri je potekala v Sokolani osrednja proslava ob občinskem prazniku. Po govoru župana je sledila podelitev priznanj in odlikovanj. Naziv častni občan Občine Središče ob Dravi je bil podeljen Martinu Habjaniču za njegov prispevek na področju gospodarstva, razvoja in vodenja Krajevne skupnosti Središče ob Dravi ter uspešnega dela v društvih. Zlato plaketo je prejel Franc Šulek za dolgoletno uspešno vodenje središke šole. Sprejem srebrne plakete za dolgoletno uspešno delo na kulturnem in športnem področju je Danilo Žerjav odklonil. Bronasta plaketa je bila podeljena Radovanu Aleksiču za dolgoletno uspešno delo na področju gasilstva in kulture. Društvo za telesno vzgojo Partizan je prejelo posebno priznanje ob 60-letnici delovanja in 100-letnici ustanovitve Sokolskega društva kot svojega predhodnika. Posebno priznanje je prejela tudi Elizabeta Munda za več kot 60-letno predano delovanje na področju kulture. Kulturni program v nadaljevanju proslave so pripravili učenci središke šole in pevci miklavškega okteta.

Nedelja, 10. april

Društvo upokojencev Središče ob Dravi je povabilo na srečanje starejše občane.

Ponedeljek, 11. april

Pri spomeniku NOB je bila ob 12. uri slovesnost v spomin žrtvam NOV. Slavnostni govornik je bil Miran Krajnc. Za ogled so bila odprta tudi vrata muzeja.

Sobota, 16. april

Mladinsko društvo je priredilo tradicionalni »Pokaži kaj znaš«. Območno združenje veteranov vojne za Slovenijo Ormož je pripravilo v Sokolani zaključno prireditev pohodnikov »Po poteh branteljev Slovenije«.

Nedelja, 17. april

Rekreacijsko društvo Stras je izvedlo na Strasu turnir v balinanju za pokal občine.

Sobota, 23. april

Na Strasu je Rekreacijsko društvo Stras pripravilo raganje ob vuzmenki pred velikonočnim praznovanjem.

Zdenka Dogša

MED NAMI ŽIVIMO

Med nami sicer ni živel v tem smislu, da bi bilo njegovo domovanje v naši občini, je pa bila središka šola dvajset let njegov drugi dom.

Pred upokojitvijo smo se pogovarjali z dobitnikom letošnje občinske zlate plakete, z ravnateljem središke šole - Francem Šulekom.

Kot dolgoletni ravnatelj središke šole ste letošnji dobitnik zlate plakete ob občinskem prazniku. Z zaključkom tega šolskega leta namreč prestopite v upokojske vrste. Kaj vam pomeni to priznanje?

F. Šulek: »V vseh občinah, kjer sem služboval, sem dobival različna priznanja. Plaketo razumem kot priznanje za delo v Središču, ki sem ga na kratko začel davnega leta 1971 kot učitelj športne vzgoje in kamor sem se leta 1992 vrnil ter sprejel ravnateljstvo šole do letošnjega leta. Delo sem opravljal po svojem osnovnem načelu - učence ocenjevati pravično in iskati v njih najboljše sposobnosti in kvalitete, ki jih razvijejo pozneje v svoje poklicne cilje. Pri odraslih pa sem se trudil graditi na njihovih izkušnjah in pozitivnih vrlinah in jih raje pohvaliti, kot grajati. Želel sem biti pravičen do vseh in razsojati po zdravi pameti, brez prevelikih pisanih besed. V prvi vrsti pa biti človek! Prizadeval sem si za dobro sodelovanje s starši in vsemi subjekti v kraju. Če sem dobil priznanje za to, sem ga vesel.«

V postopku imenovanja Vašega naslednika smo med drugim slišali, da bo moral imeti le-ta bolj trdo roko. Ali to pomeni, da ste Vi preveč »mehko« ravnateljvali?

F. Šulek: »Moj stil vodenja je demokratičen. Vedno sem si prizadeval, da bi se učenci in delavci v šoli dobro počutili in da torej ne bi imeli samo na papirju zapisano, da smo na središki šoli ena velika družina. Dokaz, da se da tudi z »mehko roko« veliko doseči, pa so uspehi naše šole, ki so merljivi, vidni in konstantni. Na šoli, kjer se učitelji med seboj dobro razumejo, znajo sodelovati, se dogovarjati o vseh aktivnostih in kamor radi hodijo delat, pa se to čuti in je kvečjemu lahko samo dobro za učence in posledično tudi za starše.«

Ker sva že pri tem: kam vse ste »hodili v službo«?

F. Šulek: »Moje prvo službeno mesto je bilo v Markovcih, kjer sem začel učiti zgodovino in geografijo. Službovanje sem za krajše obdobje prekinil, da sem dokončal študij in takoj zatem prišel v Središče. A le za kratek čas, saj je bilo treba v vojsko. Po šoli za rezervne oficirje v Bileci sem bil še nekaj mesecev v vojaški planinski enoti v Bovcu. Po vojski sem nadaljeval v Središču, poučeval sem športno vzgojo in celo matematiko. Ker to ni bilo moje področje, sem sprejel povabilo za delo v Zgodovinskem arhivu Ptuj, kar pa me ni zadovoljilo, saj nisem človek, ki bi si želel monotonega pisarniškega dela med kupi papirjev. Sledila so leta poučevanja na sosednji miklavški šoli, v Kidričevem in na ptujski gimnaziji. Dobri pogoji, stanovanje in bližina planin, ki so moja velika ljubezen, so me skupaj z družino zvalili v Luče ob Savinji. Leta 1981 sem začel ravnateljstvo na tamkajšnji osnovni šoli s podružnico Solčava in internatom za osnovnošolce, ki so sicer prihajali z okoliških planin in so pozimi bivali v šolskem internatu. V obeh šolah smo imeli tudi oddelke vrtca. Družina me je 1987. leta prepričala, da smo se vrnili v Ormož, kjer so se takrat združevali vrtci pri šolah v občini in sem se prijavil za ravnatelja. Tam sem delal do leta 1991. Ker pa je moje področje osnovnošolsko izobraževanje, sem se odločil za odhod v središko šolo, kjer letos zaključujem devetnajsto leto ravnateljstva, od skupaj tridesetih.«

Vašo veliko ljubezen do planinarjenja sva že omenila, v našem okolju pa ste še bolj znani po ljubezni do rokometu in športa nasploh...

F. Šulek: »Že kot otrok sem se veliko ukvarjal s športom, kot pionir sem začel igrati rokomet v Ormožu že leta 1961, in napredoval do članskih vrst. Leta 1969 je Rokometni klub Ormož, ki je sicer igral v 1. slovenski ligi, zaradi pomanjkanja financ razpadel. Eno sezono sem nato igral rokomet pri Veliki Nedelji, nakar smo ustanovili Rokometni klub TJK (Tovarne Jože Kerenčič) in pod dobrimi pogoji, ki jih je zagotavljalo vodstvo tega podjetja, sem igral v klubu vse do odhoda v Luče. Vse povsod, kjer sem služboval, sem na šolah ustanavljal rokometne ekipe in vodil različne športne aktivnosti. Z mladimi sem delal in se družil cele popoldneve. V Lučah sem ustanovil športno društvo Raduha in bil za svoje delo v veliko delovnih telesih s področja športa na lokalnih in republiški ravni tudi nagrajen. Za svoje delo sem prejel med drugim zlato značko Planinske zveze Slovenije, srebrno Bloudkovo priznanje ter veliko drugih priznanj s področja športa. Vse to sem delal z veseljem, za svojo dušo in sprostitev.«

Kakšne ste nas videvali Središčane v vseh teh letih? Smo res »Srjanci somi zose«?

F. Šulek: »Predvsem sem občudoval vašo bogato zgodovino, da jo znate ceniti in ste nanjo ponosni. Tudi moje korenine daleč v preteklosti segajo v te kraje in morda sem se tudi zaradi tega v Središču dobro počutil. Sam nisem imel občutka, da ste sami za sebe, temveč prav obratno. Prek dela in športa sem spoznal veliko prijateljev. Središčane vas vidim kot odprte ljudi, delovne, prijazne in pripravljene za vsakršno sodelovanje. Vsaj kar se tiče učencev, staršev in nenazadnje tudi sodelavcev. S starši in krajani nasploh nisem imel nobenih konfliktov. Povsod pa se najdejo posamezne

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

izjeme, s katerimi je dialog otežen in eni argumenti ne prepričajo drugih. Morda pa je tako tudi prav. V imenu učencev in kolektiva moram pohvaliti občinski svet in gospoda župana za eno največjih pridobitev našega kraja, to je obnovljeno šolo. Še en dokaz, da je samostojna občina velika pridobitev.«

Kaj bi kot popotnico za ravnateljstvo položili na dušo in srce svoji naslednici?

F. Šulek: »Veliko je ni treba poučevati, ker sem prepričan, da bo dobro vodila šolo. Tudi sama ve, da bo z vestnim in strokovnim delom premagala vse ovire na poti. Sicer pa ima veliko izkušenj z vodenjem vrtca in šole, ker me je v času bolniške odlično nadomeščala. Ves čas je bila moja »desna roka« pri pedagoškem in organizacijskem delu. Odlično je vodila tudi delo v vrtcu. Svetujem pa ji, naj je nizki udarci, podtikanja, neupoštevanje njenih kvalitativnih strani nekaterih posameznikov in politike ob imenovanju, ne razočarajo preveč. Tistim, ki dvomijo v njen uspeh pri vodenju šole, ker

je domačinka, pa naj dokaže, da je to lahko predvsem prednost. V postopkih različnih kadrovanj za nekatere strokovnost, uspešnost in delavnost niso tisti argumenti, ki bi šteli. Žal. Sam se nisem politično udejstvoval, strankarske razprtije mi nikoli niso bile všeč, delitev »na naši in vaši« pa še najmanj. Morda sem prav zaradi tega pri svojem delu imel kdaj težave, saj je šola hočeš – nočeš odvisna tudi od politike, ki deli denar. Nova ravnateljica naj nadaljuje delo, ki smo ga vsi delavci skupaj začrtali, ga nadgrajuje in dopolnjuje z novostmi v dobro učencev šole. Pri nadaljnjem delu želim vsem srečno.«

Kako bo izgledal vaš dan po 1. septembru 2011?

F. Šulek: »Če mi bo zdravje dopuščalo, se bom ukvarjal s pohodništvom, planine so mi namreč zaradi zdravstvenih težav postale »malo previsoke«, s kolesarjenjem, delom okrog hiše in v mojem majhnem vinogradu. Več časa se nameravam tudi kulturno udejstvovati. Pa seveda uživati s svojimi vnuki.«

Silva Marčec

Obreški folklorniki lani izven meja Slovenije

29. maj – VISOKO.

Kje je Visoko? Na Hrvaškem, v Zagorju, na pol poti med Varaždinom in Zagrebom in sploh ne na hribu. Peljali smo trije »izkušeni« šoferji: Tonček, Danilo in jaz (dva kombija in en osebni avto). V folklorne kostume smo se preoblekli v lepi novi šoli. Po odzivu publike sklepamo, da je naš petnajstminutni nastop uspel. Sledila je večerja in potem petje in ples. Toda tega doživetja se ne da primerno opisati na papirju. Preprosto: to morate doživeti. Vsi, ki obvladajo kak instrument (seveda največkrat je to tamburica) igrajo in vsi ostali pojejo. Najbolj sem si zapomnila, da vsi vedo peti vse. Mi smo bili samo začudeni opazovalci in smo se počasi vključevali. Konec pa je bil takšen, da smo frajtonarico z našim Mihom in nekatere vnete pevce komaj posedli v avte. Nadaljevanje je sledilo teden dni pozneje, ko smo pol ure - namenjene vajam, vsi razmišljali, kam smo dali harmoniko. Vsi, razen Zvonka. On nam jo je, ko smo mi že izčrpali vse možne variante, prinesel in se nam smejal. Imel je srečo. Njegove Metke takrat ni bilo zraven. Ona bi nam harmoniko prej našla.

8. avgust – SUHA.

Suha - Avstrija - Koroška, tam živijo Slovenci in tam poje oktet Suha. Vsako leto pripravijo na Svetem mestu pri majhni cerkvi srečanje »vižarjev« - »frajtonarjev«. Tja smo prišli prek poznanstva s Francem Krnjakom. Po dravski dolini smo peljali spet trije »izkušeni« šoferji: Mihaela (še brez pik, zato je vozila, kot bi jo nosil vihar), Frenk (vozi po predpisih), jaz (takrat še brez pik - dirjam za Mihaelo). S seboj smo imeli dele klopota, ki so ga naši moški postavili pred cerkvijo. Bili smo edina folklorna skupina in zato toliko bolj opazni. Na harmoniko so igrali vsi dobri in malo manj dobri muzikantje iz bližnje okolice. Program je trajal tri ure. Vreme je zdržalo ravno do konca programa. Ko smo se vračali, smo za seboj vlekli vse oblake in ves dež, pa še strašen veter.

Folklorniki s klopotcem na Koroškem

Nadaljevanje na naslednji strani

*Nadaljevanje s prejšnje strani***September – MAKEDONIJA.**

Pa gremo v Makedonijo. Vabilo za otroški folklorni festival v Istibanji je prišlo že lanskega januarja. Naša prva folkloristka Tilika je na Makedonijo imela lepe spomine iz preteklih let in je sprejela še en makedonski izziv. Ker na naši osnovni šoli nimajo folklorne skupine, imajo pa folklorne kostume in na enem mestu zbrane otroke, ki jim nekaj znanja iz naše plesne zgodovine nikakor ne more škoditi, smo vso organizacijo in učenje plesov prevzeli v kulturnem društvu. Otroke osmega in devetega razreda smo pisno nagovorili in povabili na vaje v Dom kulture v Obrež. Odziv je bil skromen. Začeli smo razmišljati, da bi zraven povabili še kakšno otroško folklorno skupino ali pa bi gostovanje odpovedali. In je Tilika šla v OŠ Ormož. Vsi navdušeni so povabilo sprejeli. V upanju, da si potne stroške delimo na pol, smo bili tudi v obreškem društvu zadovoljni. Gostovanje je uspelo. Otroci bi šli še enkrat »tja dol«. Toda stroški prevoza se niso delili na pol - dve tretjini mi, ena tretjina oni. Ženske smo pač bile slabe pogajalke.

6. november – NEDELIŠČE.

V Nedelišču so imeli martinovanje. Bili smo del celodnevnega kulturnega programa v dvorani MESAP-a. Pripeljati se v Nedelišče ni bil problem. Problem je nastal, ko je bilo treba iti domov. Prek mejnega prehoda se jih v enem avtu ne more peljati sedem. Uroš in Teodor sta imela zato malo podaljšano bivanje v Trnovcu. Nauk za v prihodnje - domov greš s tistim, s katerim si prišel.

20. november – VINICA.

Vinica na desnem bregu Drave, Hrvaška, Zagorje. Jure je bobnal in se drl, da bi ormoška gospa za večerjo rada imela jerebice, golobe, goske, purane, grlice in kokoši. Marinka je pela: »Prvo večer gospa večerjala eno ptico jerebico, to gosposko ptičico... deveto večer gospa večerjala, devet tortic, osem volov, sedem kravic, šest puranov, pet gosakov perotjakov, štiri race, tri grlice, dva goloba, eno ptico jerebico, to gosposko ptičico.« Po nastopu in večerji pa je

*Metlar v Sisku**Zasluzen počitek...*

bilo tokrat malo drugače. Med plesom kola se je zgrudil plesalec. Končali smo naše druženje.

4. december – CESTICA.

Cestica je res na Hrvaškem, ampak tja smo prišli v rekordno kratkem času, če upoštevamo, da smo bili v tujini. Pred nami so tja že prispeli naši pevci ljudskih pesmi. S seboj pa smo imeli tudi nekaj gledalcev. Janeza je s tribune v veliki športni dvorani gledala njegova Martina. Rotarjevi, ki so kot člani folklorne skupine najbolj številni (Peter, Marjetka, Vesna, Uroš), so bili zastopani tudi kot gledalci. Zgodba o petju in plesu po nastopu se je ponovila. Toda tu smo »noreli« vsi, od najstarejših do najmlajših, ali po folklorno: od Jelke do Katje. Domov smo šli zadnji. Spet je bil eden preveč za v avto. Če ne bi bilo vmes mejnega prehoda, sploh ne bi bilo nič narobe.

11. december – SISAK.

Sisak - sotočje rek Save in Kolpe. Najlepše je potovati z avtobusom. Radovan že v Središču prične ponujati kekse in pijačo z različno vsebnostjo alkohola. Če pa te GPS prehitro odvede z avtoceste, postane pot še bolj zanimiva. V Sisku nas je pričakala zelo prijazna gospa Zlatica in nas vodila v katedralo, muzej in na trdnjavo v sotočju dveh - tudi naših - rek. Matej, vse to si zamudil, ker še vedno velja: »Najprej služba, potem družba!« Imeli pa smo Matejo. Prvič. Manjkali sta tudi Duška in Lidija. Nastop ni bil »v nulo«. Se pač zgodi. Domov grede smo seveda peli, spili vse ostanke, pojedli vse pecivo, Tea je celo brala knjigo, Marko pa je od vseh nas najbolj izkoristil na avtobusu spanje v dvoje. V Sisak smo povabili tudi našega najbolj »svežega« plesalca Mareta. Z nami bo šel drugič.

Za konec pa še pesmica: »Pri folklori je lepo, ija, ija, o...!«

Silva Marčec

Spet smo plesali »folkloro«

V nedeljo po prireditvi smo se najprej vprašali, zakaj ni na prireditve prišlo več gledalcev. Pa smo pri razlogih obupali, ker jih je bilo preveč. Na anketno vprašanje na občinski spletni strani vas je večina odgovorila, da bi prišli, pa ste bili upravičeno zadržani. Na vse vas računamo prihodnje leto. Letošnjo prireditve pa vam bom skušala opisati tako, da v vas vzpodbudim zanimanje za folkloro. Morda.

Že v začetku leta se začnemo ukvarjati s tem, koga bomo povabili kot gostujočo skupino. Nekateri celo sprašujejo: »Koga boš letos povabila?« Priznam, na koncu - po uskladitvi raznih mnenj - je zadnja beseda moja. Zahvaljujem pa se vsem tistim, ki dajo kakšen predlog. Letos se prav posebej zahvalim trem našim najbolj glasnim folklornikom, predlagateljem viniških tamburašev. Tamburaši z Vinice, z desnega brega Drave, so bili za zaključek prireditve kot »jagoda na smetano«.

Lansko leto je naša Tilika pripravila nekaj osnovnošolcev, da so obreške folklorne plesale v Makedoniji. Letos pa je bila na vrsti Turčija. Seveda so se tudi oni morali pokazati doma, pa čeprav so bili še brez primernih folklornih kostumov. Vse to smo do odhoda v Turčijo s skupnimi močmi uredili. Na naši naslednji prireditvi bodo nastopili že kot izkušeni plesalci.

Domači odrasli plesalci smo letos pripravili kar dve odrski postavitvi. Eno z namenom, da jo predstavimo tudi na vsakoletni območni reviji folklornih skupin v organizaciji JSKD, izpostava Ormož, in jo bo ocenjevala strokovna spremljevalka. Postavitev z naslovom ŠOŠTAR je plesalo deset parov. Igrali so nam trije muzikanti: Miha, Uroš, Mitja (naš novi). Prvi splet plesov smo začeli z zibenšritom. Plesalo nas je enajst parov. Ampak to nismo bili vsi. Imamo še rezervo. Obreški oder je res primeren za takšne prireditve. Pohvalili so ga tudi gostje. In kdo so še bili naši gostje?

Iz Rakeka so prišli folklorniki, ki so nam svojo prvo odrsko postavitev z naslovom Mihaelov sejem predstavili tako: Nova vas na Blokah je bila znana po velikem sejmu, ki so ga ob vsakem žegnaju organizirali ob cerkvi sv. Mihaela pri Fari. Poleg domačinov so se ga udeležili tudi prebivalci severne Istre in Bele krajine. Sejem je trajal tri dni in je bil »živinorejsko« obarvan. Domačini so tam prodajali znamenite bloške vole. Pred prodajo so živali nakrmili s soljo, da so se čim bolj napile vode, nato pa še z ovsom, da jim je - kot bi pri njih lepo po domače rekli - rit zabilo. Takšni voli so tehtali do 25 kg več. Na sejmu so lahko prodajali tudi ukradene živali. Kupčija je veljala za sklenjeno, ko sta si kupec in prodajalec udarila v roke. Mihaelov sejem smo podoživeli skozi naslednje ples: Potovčka, Štajeriš, Špic polka ter Einc polka. S seboj so imeli tudi vola. Tisti, ki ga niste videli, vam je lahko žal. Svetujem vam, da naslednje leto pridete na prireditve, mogoče se bo vola dalo kupiti. O drugem spletu z naslovom Čevljarska vajenca so povedali tako. Čevljarstvo je bilo v preteklosti na Rakeku in v okolici zelo razvito, čevljarji so delali doma in hodili po domovih »v štero«. Splet prikazuje, kako čevljarski mojster uvaja vajenca v delo in ples. Videli smo naslednje ples: Drobļanc, Cotiš, Šuštar polka, Špic polka in Kovtri.

Na sotočju rek Save in Kolpe leži mesto Sisak. V IFD Hrastelnica (Izvirno folklorno društvo Hrastelnica pri Sisku) plešejo in pojejo samo ženske, na tamburicah pa jih spremljajo fantje. Predstavili so se nam s koreografijo »Pjesmom i plesom kroz Posavinu«. Naj naštejemo še imena plesov, ki so seveda zanimivi, ker so drugačni od naših: Posavačko dete, Kosci kose, Repa, Sito, Dučec, Rinđekovo kolo, Sava voda, Tancala bi, Sirota, Praglajz, Janica, Rašpa, Kiša pada in Polka. Po imenih nekaterih plesov smo ugotavljali, da Sisak ni tako daleč. Naj na koncu še omenim tiste, ki so prireditve začeli. To so bili naši pevci ljudskih pesmi, ki nam pomagajo, da začetna trema »odide skozi zadnja vrata«.

Tina Pajek

125 let

Godba na pihala Središče ob Dravi praznuje letos zavidljivih 125 let. V čast tej obletnici smo godbeniki pripravili manjše srečanje sosednjih godb, ki so se ga udeležile Prleška godba iz Ljutomera, Godba na pihala Dornava in Pihalni orkester Glasbene šole Ormož ter dan zaključili z veselico. Slovesno dogajanje se je pričelo s promenado vseh sodelujočih godb ter s skupnimi koračnicami na igrišču pred Sokolano. Nato se je vsaka od sodelujočih godb predstavila s kratkim programom, ki je navduševal - presenetljivo - dokaj polno dvorano. Zaključili smo seveda domači godbeniki. Nismo pa pozabili tudi na podelitev Gallusovih značk za kulturo, kar se za večje obletnice tudi spodobi. V programu smo slišali tudi nekaj o dolgi zgodovini središke »plehmuzike«, ki jo bomo na kratko povzeli.

Začetki središke godbe segajo v leto 1886, ko se je na pobudo nadučitelja Pavla Ungerja, takratnega dirigenta, in trškega odbora zbralo devet glasbenikov. Večina godbenikov je bila šolanov iz takratnih avstrijskih vojaško - glasbenih šol. Zaradi Ungerjeve bolezni je godbo v letu 1904 prevzel Matjaž Kocjan. Toda orkester ni dolgo deloval, ker je zaradi nesoglasij med godbeniki za kratek čas prenehal z delom.

Naslednja era središke godbe se je začela s Francem Serajnikom, pedagogom na središki šoli in odličnim glasbenikom. Prav on je leta 1908 znal pritegniti glasbenike in ponovno ustanoviti središko godbo ter jo voditi do konca prve svetovne vojne, ko se je z bojišča vrnil Martin Kocjan, nečak Matjaža Kocjana. Martin je s svojim znanjem, ki si ga je nabral pri glasbeni kompaniji v Celju, po prvi svetovni vojni uspešno zbral »stare« glasbenike in godba je spet delovala v polnem zagonu. Postopoma so pritegnili še mlajše glasbenike iz takratnih avstrijskih in pozneje jugoslovanskih glasbenih šol.

Višek je godba dosegla v letu 1932, ko je na vsesokolskem zletu v Sarajevu dosegla drugo nagrado. Med drugo svetovno vojno so instrumenti za nekaj časa utihnili.

Godbeniki so imeli prvi samostojni koncert leta 1946 na martinovo (tradicijo negujemo še danes). Od takrat naprej pa ni več minil pomembnejši dogodek v okolju, ki ga ne bi oplemenitila središka godba.

Godba je nastopala na raznih kulturnih prireditvah, telovskih procesijah, gasilskih shodih, samostojnih koncertih v bližnji in daljni okolici, ob otvoritvenih slovesnostih, na lovskih mitingih, ob raznih državnih obletnicah, kresovanjih, na pogrebih... Skratka: godba je bila in je še vedno nepogrešljiv del vseh dogodkov.

V letih 1957 - 1963 je po smrti Martina Kocjana godbo prevzel Srečko Vittori. Tradicija godbe se je tako nadaljevala. Po smrti Vittorija je godba životarila vse do leta 1973. Sredi šestdesetih let je Alojz Kranjčan, takratni ravnatelj Glasbene šole Ormož, organiziral v središki osnovni šoli oddelek glasbene šole. Poleg učiteljice Ele Štokelj, ki je poučevala klavir, sta bila na šoli tudi Rudi Bardorfer in Alojz Copot. Učenci, vpisani v središki oddelek glasbene šole, so se samoiniciativno in spontano učili takšnih instrumentov, ki so jim pozneje omogočili, da so postali člani in steber središke godbe. V letu 1973 je godbo prevzel Alojz Kranjčan. Godba je štela 18 članov. Kmalu so se pridružili še mlajši člani, ki so si želeli igrati v

godbi. Največji problem je bil nabaviti potrebne instrumente, da je godba lahko delovala. Vendar so tudi ta problem nekako rešili s pomočjo krajevne skupnosti. Tako je godba iz leta v leto pridobivala na kvaliteti.

Leta 1975 pa je godbo prevzel prof. Franjo Lovrec, doma iz sosednje hrvaške Preseke, ki je poučeval glasbeni pouk na šoli. Godba je vedno več nastopala in postajala vedno bolj priljubljena in nepogrešljiva. Nedvomno je godba po kakovosti in številčnosti dosegla svoj višek v letih 1975 - 1979 pod vodstvom kapelnika prof. Franja Lovreca. Na nastopu pihalnih orkestrrov SV Slovenije leta 1977 v Ljutomeru je bila središka godba po ocenah glasbenih strokovnjakov ena najboljših. Posebno jih je odlikovala kvaliteta basovskih in tolkalnih instrumentov. Ko je v letu 1982 kapelniško mesto zapustil prof. Lovrec, je organizacijsko naprej vodil godbo Franček Škrjanec. Mrzlično so se trudili najti novega kapelnika.

Končno so iz svojih vrst izbrali novega kapelnika Tončka Merkocija, ki je godbo vodil v letih 1985 in 1986. Po dveh letih je prevzel kapelniško palico Slavko Lašič, danes profesor in ravnatelj glasbene šole Ljutomer. Lašič je vodil godbo v letih 1987 - 1988. V letu 1989 pa je prevzel taktirko Branko Panič, ki je godbo uspešno vodil vse do leta 1999. Vsi dirigenti so se trudili povzdigniti godbo kar se da visoko in pritegniti h godbenikom čim večje število mladih glasbenikov.

Leta 2000 je prevzel taktirko Rado Munda, profesor klarineta in saksofona na Glasbeni šoli Ormož. Središka godba pod vodstvom Rada Munde šteje 38 članov. Povprečna starost godbenikov je 25 let. Godbeniki se dobivamo vsak petek ter pridno vadimo naš program. Vsako leto priredimo tradicionalni Martinov koncert in koncert na »Štefajevo« (26. decembra). Nastopamo na raznih prireditvah v naši občini kot tudi izven nje. Vsakoletno se udeležujemo tekmovanja za pokal Vinka Štrucla v Ormožu. Rezultati, ki jih dosegamo, nam dajejo nov elan in zagon tudi za naprej.

Po uradnem delu srečanja se je druženje nadaljevalo. Godbeniki smo se med seboj pogovorili in se zabavali, kot vemo samo glasbeniki. Večer je popestril ansambel Delfini, ki je igral do jutranjih ur. Tako smo središki godbeniki obeležili še eno obletnico, ki nam je ne bi uspelo izvesti brez pomoči sponzorjev, donatorjev ter vseh ostalih, ki so poskrbeli, da je vse potekalo po načrtih, za kar smo jim neizmerno hvaležni. Z veseljem pričakujemo naslednjo okroglo številko 130, do takrat pa vas bomo še naprej razveseljevali s svojim igranjem ob najrazličnejših priložnostih.

Člani godbe Središče

Kdo jo bo?

Dobil namreč. Pohvalo, priznanje, plaketo... Podeljevanje in dodeljevanje le-teh je vedno nekoliko subjektivno in čustveno obarvano. Kako tudi ne, če je v proces vedno vključen tudi človeški faktor. Zato pa prihaja do različnega obravnavanja, kdo si zasluži hvalo in kdo grajo, kdo dobi plaketo in kdo ne.

Pri nas ni nič kaj drugače s plaketami, ki jih občina vsakoletno podeljuje ob občinskem prazniku. Vedno se nekemu zdi, da se je zgodila krivica, da si pohvalo kdo drug bolj zasluži. Pa vendar... Znani so razpisni pogoji. Končno odločitev poda komisija.

Člani Godbe na pihala Središče ob Dravi smo letos po zelo dolgem času predlagali tudi svojega kandidata za prejemnika Zlate plakete Občine Središče. Za dolgoletnega člana godbe Danila Žerjava. Ob 125-letnici godbe se lahko pohvali s 44-letnim stažem trobentača, kar je več kot tretjina let obstoja središke godbe. Vestno obiskuje vsako vajo in se v okviru orkestra udeležuje vseh nastopov v kraju in izven njega. Da ne omenjamo tudi vseh ostalih nastopov, ki jih izvede sam, saj se vedno odzove na prošnjo kogarkoli, ki si zaželi prijetnega zvoka trobente ob najrazličnejših priložnostih. Seveda

pa je njegovo članstvo v godbi, kot tudi članstvo vseh ostalih godbenikov, prostovoljno, kar pomeni, da se za odigrano zadovolji z nasmehom, lepo besedo in aplavzom. To počne, ker ima rad svoj kraj, občino in občane ter jim želi skupaj z ostalimi glasbeniki poplepšati prenekatero prireditev in dogajanje v občini. A se odbor za odlikovanja in priznanja v naši občini kljub temu ni zdelo vsa ta požrtvovalnost in aktivnost dovolj, da bi mu dodelili Zlato plaketo, kar nas je člane godbe - milo rečeno - užalilo in celo prizadelo. Pojavljati so se nam začela vprašanja o smislu našega delovanja, če ni cenjeno v lastnem kraju in je le redkokdaj pohvaljeno.

Pa vendar, radi imamo glasbo in zato se še naprej tedensko srečujemo ter pridno vadimo. Vztrajno upamo, da ne bomo mi in naše delo še naprej samoumevni ter da se bo razširilo zavedanje, da je za delovanje takšne skupine, kot je godba na pihala, potrebnega veliko truda in volje vsakega posameznika. Zato vas bomo, predrage občanke in občani, kljub vsemu z veseljem še naprej zabavali ob takšnih in drugačnih priložnostih v naši občini.

Alenka Horvat

Praznujte z nami 15-letnico

V petek, 27. maja je v središki Sokolani zazvenela pesem pevskega zbora društva upokojencev Središče ob Dravi, s katero smo proslavili 15-letnico delovanja. Na koncertu je spet gostoval pevski zbor DU »Ivan Rudolf« Breg - Ptuj. Učenci središke osnovne šole so s svojim skečem pošteno nasmejali obiskovalce. Ob koncu programa pa so nastopili še tamburaši »Zlate strune« iz Miklavža, ki ob dobrem igranju tudi lepo zapojejo in s svojimi ubranimi glasovi zadovoljijo vse, ki radi prisluhnejo petju.

Na prireditvi so bila podeljena priznanja društva upokojencev pevcem, ki že vseh petnajst let nastopajo v zboru. Podeljene pa so bile tudi Gallusove značke, ki jih je podelil Javni sklad za kulturne dejavnosti pevcem za večletno ljubiteljsko petje. Koncert je spet doživeto povezovala Jasna Munda, za kar se ji pevci zahvaljujemo. S koncertom smo zelo zadovoljni, saj so ga poslušalci izredno pohvalili in si takih prireditev še želijo. Pevci pa si želimo, da nas ne bi zborovodkinja Dragica Cvetko zapustila.

Pevski zbor DU je bil ustanovljen leta 1996. Prva zborovodkinja je bila Simona Koser Šavora. Zaradi njenega odhoda v Maribor je leta 2004 zbor začasno prevzel Jože Barin Turica. A ker je vodil več zborov, je prenehal poučevati naš zbor že po nekaj mesecih. Ker takrat nismo dobili zborovodje, je poučevanje prevzel dotedanj pevec Teodor Zorko. Pod njegovim vodstvom smo izvedli koncert ob 10-letnici delovanja.

V jeseni leta 2006 pa je zbor prevzela Dragica Cvetko, ki zbor vodi še danes, za kar smo ji pevci hvaležni. Pod njenim vodstvom je zbor kvalitetno napredoval.

Zbor šteje osemnajst pevk in pevcev. Programska usmeritev ni posebno izražena, prilagajamo se danim zmožnostim in potrebam. Tako se v naših zborovskih mapah najdejo vesele in žalostne

pesmi, narodne in umetne. Že od vsega začetka se udeležujemo različnih proslav in kulturnih prireditev v domačem kraju in tudi drugod. Zapojemo na reviji pevskih zborov v Ormožu, na reviji zborov Spodnjega Podravja, na medobčinskih srečanjih upokojencev, leta 2008 smo nastopili na Festivalu za 3. življenjsko obdobje v Ljubljani, gostovali smo v Ptuj, sodelovali smo na dobrodelnem koncertu v sosednji Hrvaški in drugod.

Zahvaljujemo se vsem donatorjem, ki so nam pomagali pri realizaciji koncerta.

Ob koncu pa si želimo, da bi se nam pridružilo več pevcev, ki bi se z nami veselili ob skupnem druženju iz ljubezni do glasbe in petja. Prava pesem prihaja iz srca.

Rad/a poješ, pridruži se nam!

Lidija Lukman, Jasna Munda

100-letnica Sokolskega društva in 60-letnica Društva za telesno vzgojo Partizan Središče ob Dravi

V nedeljo, 12. junija 2011, smo se zbrali številni domačini, obiskovalci od blizu in daleč, vabljeni gostje ter telovadke in telovadci, da bi skupaj obudili spomin na pomembne mejnike za razvoj športa in rekreacije v našem kraju in občini in podoživeli spomin na nekdanje telovadne akademije.

V Sokolani je bila najprej otvoritev razstave in predstavitev zbornika o delovanju Sokolskega društva in njegovega moralnega naslednika, Društva za telesno vzgojo Partizan Središče ob Dravi. Avtorica zanimive razstave in zbornika je Nevenka Korpič iz Pokrajinskega muzeja Ptuj - Ormož, pri zbiranju gradiva pa so ji pomagali člani društva.

V programu so nastopili učenci osnovne šole, ki obiskujejo tudi glasbeno šolo: trobilni kvartet in kitarist Jan Brodnjak. Številni obiskovalci so si ob koncu lahko ogledali še projekcijo fotografij, posnetih ob različnih športnih dogodkih, ki jih je organiziralo društvo. Sledila je telovadna akademija, pripravljena po vzoru nekdanjih telovadnih akademij, ki so mnogim ostale živo v spominu, saj so na njih tudi sami nastopali ali pa so se jih udeleževali kot gledalci. Zbrane so nagovorili Lidija Lukman, predsednica društva DTV Partizan, Jurij Borko, župan občine, Branko Žnidarič, podpredsednik Olimpijskega komiteja Slovenije in Dušan Gerlovič, generalni sekretar Sokolske zveze Slovenije.

Marija Kočevar je za več kot šestdesetletno in še danes aktivno delo v društvu prejela častno plaketo Sokolske zveze in DTV Partizan, ki ji jo je izročil Dušan Gerlovič.

Na prizorišče pred Sokolano so ob zvokih koračnice, ki so jo odigrali središki godbeniki, prikorakali številni nastopajoči: otroci iz Vrtca Navihanček, učenci Osnovne šole Središče ob Dravi, gimnastičarke in gimnastičarji iz Sokolskega društva Bežigrad, Sokolske zveze in dveh mariborskih klubov Gimnastične zveze.

Nastopajoči so pripravili bogat in - kot se za športnike spodobi - razgiban program. Uživali smo lahko ob njihovih točkah na parterju, mali prožni ponjavi, moški bradlji, na »jurčku«, gredi, v ritmični gimnastiki, telovadbi s »padalom« in v plesnih točkah.

Vrhunec programa je za številne predstavljal nastop veteranov Sokolskega društva Bežigrad na moški bradlji in demonstracijskega tima gimnastičarjev Sokolske zveze ob Sokolski koračnici. Ob nastopu bežigrayskih veteranov je mnoge nekdanje domače telovadce zamikalo, da bi tudi sami še kdaj poskusili pripraviti podoben nastop.

S svojo prisotnostjo na prireditvi nas je počastil tudi vrhunski slovenski gimnastičar Sašo Bertonec, ki se je izkazal kot prijeten in sproščen sogovorec izkušene moderatorke Anite Kosec.

Program je zaključila središka godba s sokolsko himno Zlata Praga. Zelo nas je veselilo, da so se telovadne akademije udeležili najstarejše sokolice in sokoli: Slavica Dogša, Pavla Lah, Darinka Maček, Drago Goršič in Fric Havlas.

Programu je sledilo prijetno druženje s pogostitvijo, ob katerem so mnogi izmenjevali spomine na minulo športno dogajanje v kraju. Zbrali smo se mladi in manj mladi, Središčani od tu in tam, tisti, ki še vedno čutimo in dihamo s »to našo SOKOLANO«, z nekdanjim SOKOLSKIM DRUŠTVOM in današnjim DTV PARTIZANOM. Obiskali so nas gostje od blizu in daleč. Drznemo si trditi, da nas je ta dan združil slogan NAŠA SKUPNA VEZ - SOKOLSKA IDEJA!

S ŠPORTOM JE ŽIVLJENJE LEPŠE!

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

Leta 1911 je bil v Središču ustanovljen DRAVSKI SOKOL. Središki rodoljubi so se povezali v telovadni odsek, ki je sprva vadil v izjemno težkih razmerah, brez orodja, brez telovadnice. Otvoritev »SOKOLANE« so dočakali leta 1926. Z njo so dobili lepo dvorano za telovadbo, za vadbo tamburašev, godbenikov, za pevski zbor, za pripravo gledaliških predstav, za knjižnico. Na prvo mesto pa so postavljali ORODNO TELOVADBO. Pred Sokolano so vsako leto pripravljali nastope na prostem in se udeleževali SOKOLSKIH ZLETOV - množičnih društvenih srečanj v Sloveniji in v drugih državah. Športniki, vzgojitelji še danes sledimo načelom in pravilom, ki so jih postavili že SOKOLI: vsakdanja krepitev telesa, disciplina, delavnost, vztrajnost, odrekavanje. Pomembno načelo je bilo tudi POMAGATI DRUGIM.

Poudarjali so vlogo družine in pripadnost domovini.

Leto 1951 je prineslo preoblikovanje in preimenovanje športnih društev v društva PARTIZAN. Dejavnost se je bolj usmerila na REKREACIJO IN ŠPORT. Člani in članice so vadili in tekmovali v plavanju in atletskem mnogoboju. Svoj veliki pohod so pričele tudi v središkem Partizanu igre z žogo, zlasti uspešni so bili sprva odbojkarji, kasneje pa še nogometaši in rokometiši.

Orodna telovadba je bila potisnjena v ozadje. Zadnja velika, prava telovadna akademija, je bila v Sokolani leta 1971.

Člani so se po akademijah in nastopih poveseleli na družabnih srečanjih - priljubljenih čajankah. Otrokom so čajanke pomenile

veselo rajanje ob hrenovki in malinovcu, mladini priložnost za »navsezovanje tesnejših stikov«, odraslim pa trenutke sproščene-ga klepeta ob kozarčku ali dveh.

Nekoliko starejši, ki se spominjajo tistih časov, pravijo »vse je hodlo k telovadbi« in res bi težko našli družino, katere vsaj en član ni vsaj nekaj časa hodil k telovadbi.

Pomembno prelomnico v delovanju Partizana v našem kraju pa je pomenila izgradnja nove telovadnice pri OŠ Središče. Od leta 1987 se je naša dejavnost dodatno popestrila. Danes ponujamo vadbo za vse starostne kategorije. Razširili smo izbor dejavnosti, ki vključuje splošno rekreacijo za predšolske in mlajše šolske otroke ter za starejše člane in članice, odbojko, pilates, namizni tenis, košarko in standardni ples.

Omembe vreden je podatek, da je naše društvo eno izmed redkih društev DTV Partizan, ki še vedno zelo dobro delujejo. Veseli nas, da se nam pridružujejo mladi člani, da našo vadbo obiskujejo ljubitelji rekreacije tudi izven naše občine. Ne nazadnje pa nas veseli podpora s strani občine Središče in Osnovne šole. Naj ostane - za vzpodbudo - tudi vnaprej tako!

To je le skop pregled sokolske preteklosti v Središču. Več o tem lahko preberete v brošuri, ki jo je ob tej priložnosti pripravil Pokrajinski muzej Ptuj - Ormož in jo dobite pri članih društva.

OBVESTILA UREDNIŠKEGA ODBORA

Prispevke za glasilo, rešitve križank in nagradnih vprašanj pošiljajte na naslov: Uredniški odbor Sredice, Občina Središče ob Dravi, Trg talcev 4, 2277 Središče ob Dravi ali v elektronski obliki na urednistvo@sredisce-ob-dravi.si, lahko pa jih oddate tudi v poštni nabiralnik v avli občinske zgradbe.

Za naslednjo številko glasila pričakujemo vaše prispevke do 25. avgusta 2011.

Vsem zainteresiranim sporočamo, da so donacije za glasilo Sredica možne na račun: Občina Središče ob Dravi, številka transakcijskega računa 0110-0010-0020-225, s pripisom: donacija za Sredico in sklicem: 00-7300001. Donacije bodo namenjene pokrivanju stroškov izhajanja Sredice.

Vsem avtorjem prispevkov se iskreno zahvaljujemo in si želimo uspešnega sodelovanja tudi v prihodnje, hkrati pa pozivamo vsa društva in organizacije, da sproti pripravite in posredujete prispevke o vaših aktivnostih. Bralce Sredice vabimo, da se nam pridružijo s svojimi prispevki in tako pomagajo pri ustvarjanju našega občinskega glasila.

Organizatorje prireditev v času med obema izdajama Sredice smo povabili, da bi pripravili članke in slikovno gradivo o le-teh. Bralce, ki pogrešate prispevke o nekaterih dogodkih iz tega obdobja, obveščamo, da se organizatorji žal niso odzvali našemu povabilu.

Uredniški odbor si pridržuje pravico spremembe naslova, izbire in krajšanja člankov. Pred objavo v glasilo so vsi teksti lektorirani. Avtorje prispevkov, ki želijo po lektoriranju ponovno pregledati svoje besedilo, prosimo, da to navedejo ob oddaji prispevka.

Vsem reševalcem križanke 1/11, ki so poslali pravilna gesla, čestitamo in se zahvaljujemo za sodelovanje. Kot dobitnik nagrade, košarice velikonočnih pekovskih izdelkov Pekarne Prosnik, je bil izžreban Rok Vukovič, Breg 18, Središče ob Dravi.

Damijan Vesenjak, poveljnik GZ Središče ob Dravi

Aktivnosti gasilcev v mesecu maju

Maj je mesec, ki je v prvi polovici leta najbolj »gasilsko« obarvan. Operativne enote PGD Središče ob Dravi in PGD Obrež opravljajo največ aktivnosti za usposabljanje in izobraževanje po sprejetem planu poveljstva Gasilske zveze Središče ob Dravi.

V tem mesecu slavimo gasilci svojega zaščitnika Sv. Florijana, zato je pestro tudi na družabnem področju. Gasilska zveza je letos že tretjič organizirala pohod po naši občini. Za izbiro poti in vodenje smo zopet zadolžili našega najbolj izkušenega planinca, lovca ter člana Upravnega odbora Gasilske zveze Antona Marčeca.

V soboto, 7. maja, popoldne smo se zbrali na trgu v Središču ob Dravi, kjer je vodja poti podal vse potrebne napotke o pohodu. Odpravili smo se po ulicah Središča in nadaljevali po

Strasu proti Dravi, kjer je bila v senci stacionirana prva postojanka z okreplilom. Po kratkem klepetu smo se odpravili dalje v Kote in potem čez Črnc, skozi Majarščak do Grablenskega, kjer je čakala druga postojanka z okreplilom. Nato se je pot nadaljevala ob stari rečni strugi do Meksike in še ene postojanke za klepet ter okreplilo. Spotoma je bilo veliko povedanega. Čas pa je hitro tekkel. Zadnjič je gasilski avto z okreplilom počakal v senci pri lepo - na novo urejeni - železniški postaji v Obrežu. Od tam je pot tekla mimo remize do končne postaje v obreški jami. Tam nas je pričakala manjša pogoštitev, ki smo jo začinili s prijetnim druženjem. Ugotavljali smo, kakšna lepa narava nas obdaja v naši neposredni bližini, in jo tako slabo poznamo. Ob koncu smo si zadovoljni obljubili, da se naslednje leto ob Florijanovem spet srečamo. Naslednji dan smo se gasilci PGD Središče ob Dravi, PGD Obrež ter s središkim društvom pobrateno PGD Ruše udeležili maše ob

Florijanovem. Po maši je domači župnik Toni Furar blagoslovil še vseh pet gasilskih vozil v naši zvezi.

V soboto, 14. maja, zvečer pa so vas verjetno vznemirile sirene ter izvozi gasilskih vozil. Na poslopju Janka Šalamuna v Obrežu je potekala namreč vaja z notranjimi napadi za redno usposabljanje nosilcev dihalnih aparatov ter prvih napadalcev obeh enot. Vaja je bila po programu usposabljanja načrtovana ter alarmirana prek Regijskega centra za obveščanje, zato so enote izvozile na enak način kot pri požarni ali tehnični intervenciji - s svetlobnimi in zvočnimi signali.

Z gasilskim pozdravom: NA POMOČ!

Maja Cverlin

Dogajanja na Strasu

Tudi v letošnjem letu se je na Strasu dogajalo marsikaj.

Ob občinskem prazniku smo izvedli tradicionalno balinanje za pokal občine Središče. Na tekmovanje so se prijavile naslednje ekipe: Godba Središče, Društvo upokojencev Središče, Lanč in Stras. Gospod Majč iz Ormoža je delo sodnika spet dobro opravil. Tekmovanje je bilo zanimivo, saj so vse ekipe bile zelo tekmovalne. Na koncu so zmagali fantje, ki so zastopali društvo Lanč. Drugo mesto je pripadlo Godbi, tretje Strasu in četrto mesto Društvu upokojencev Središče.

Že tradicionalno smo na Strasu prižgali velikonočni kres Vuzmenka. Tega kresa ne bi bilo, če ne bi domačini vztrajno vozili odpadkov, ki se na pomlad naberejo v sadovnjakih. Ob tej priložnosti se zahvaljujemo vsem. Prosimo pa vas, da v bodoče pripeljete samo lesne odpadke, ki so primerni za kurjenje. Vse ostale odpadke s Strasa moramo odpeljati na smetišče v Ormož. S tem pa nastanejo dodatni stroški.

Brez naše središke godbe ne bi bilo take Vuzmenke, kot si jo želimo. Ob vsaki priložnosti nas godbeniki vedno presenetijo s svojim programom. Tudi gasilci na takih prireditvah ne manjkajo, kjer budno spremljajo dogajanje okrog kresa. Da Vuzmenko sploh lahko prižgemo, pa vedno z navdušenjem čakamo tudi konjenike z baklami. Ta dogodek je zanimiv za vse obiskovalce vseh starosti, ki pridejo od blizu in daleč. Letos nam je bilo vreme zelo naklonjeno, zato je bil tudi obisk na Strasu tokrat izjemno velik. Ogenj pa so opazovali tudi daleč naokoli.

Ker smo se vsi trudili in vozili odpadke, smo lahko na Strasu zakurili še en kres, in sicer na predvečer prvega maja. Tudi ta večer smo bili zadovoljni z obiskom. Upamo, da bo tudi ta kres postal tradicionalen. Na Strasu pa ne organiziramo samo prireditev, ampak je v zadnji fazi tudi dokončanje teniškega igrišča. V lanskem letu smo opravili veliko zemeljskih del, postavili ograjo in robnike, napeljali vodovod in elektriko ter postavili razsvetljava. Letos smo že nabavili material za podlago teniškega igrišča. Sedaj so potrebne samo še pridne roke in ena velika delovna akcija, da se ta podlaga razvozi na teniško igrišče. Vabljeni vsi, ki se že veselite, da se bomo tudi v Središču lahko rekreirali na teniškem igrišču.

Vabljeni na Stras!

Jožica Šavora

Presmeci za cvetno nedeljo

Običaj pletenja butar ali presmecev iz zelenja je po Evropi v navadi že od 9. stoletja, vse bolj priljubljen pa postaja v zadnjih letih. Po vseh slovenskih krajih se ljudje na cvetno nedeljo odpravijo s šopki v cerkev. Blagoslovljene pa po maši zataknejo kje v hiši, da zagotovijo hišni blagor.

Lep običaj prebivalci Partizanske in bližnjih ulic iz Središča že desetletja praznujejo malo drugače kot drugod. Pred vsako cvetno nedeljo spletejo ogromen presmec, ki ga potem možje nesejo pred cerkev na Grabe. Položijo ga na zid, ki obdaja cerkev, in župnik Anton Furar ga blagoslovi. Butare izdelujejo predvsem zato, da ohranijo tradicijo, se pripravijo na praznik, hkrati pa je to tudi lepa priložnost za veselo druženje.

Priprave za izdelavo presmeca so se letos začele že v petek, dokončno pa smo ga izdelali v soboto popoldne. Pri Šavorjevih v Partizanski ulici v Središču se je zbralo okrog trideset malih in velikih mojstrov, ki so se lotili pletenja butare. Letošnja zgodnja vegetacija jim je omogočila, da so med cipreso, forzicijo, dren in oljčne vejice vpletli tudi številne že cvetoče rože.

O tem, kako prijetno je tako druženje ob slastni jedači in pijači, seveda ni potrebno posebej poudarjati.

Presmec je v nedeljo zjutraj nosilo kar dvaindvajset moških in nekaj mladincev.

Obreška ekipa pred svojim presmecem

Vesna Žerjav

Lačni in žejni za veliko noč? Nemogoče!

Kot je že v navadi, v času velikonočnih praznikov Vaški dom na Grabah nikoli ne sameva. Tokrat je Turistično društvo Središče pripravilo razstavo jedi, ki so značilne za »vuzem/vüzem«. Pri pripravi jedi, ki so našle svoj prostor na razstavi, so ženske še vedno v premoči, čeprav se je tokrat izkazalo tudi nekaj moških, večjih pripravljajca dobrot.

Prevladovala so potice: orehova, makova, s suhim sadjem, potratna in pa potica, v kateri je vsega naštetega po malo. Kruhi, pletenice, šarklji, prekmurski vrtanek, pa še smo mogoče na kaj pozabili. Seveda ni šlo brez velikonočnega zajtrka. A vemo, da se čedalje pogosteje na mizi pojavlja sobotna večerja. Tradicija se tudi tu počasi rahlja.

Poleg standardne ekipe, ki se že vrsto let prostovoljno trudi za kraj, so svoj delež k razstavi prispevali še otroci iz vrtca Navihanček, 1. do 3. razred Osnovne šole Središče, med sosednjimi društvi pa omenimo Prosvetno društvo Janez Trstenjak s Huma in Turistično društvo Gaj Pragersko.

Samo Žerjav

Malo okoli za velikonočni ponedeljek

DTV Partizan se je tudi letos, že tretjič zapovrstjo, odločilo, da organizira pohod na velikonočni ponedeljek.

Vreme nam je šlo na roko - mogoče tudi zaradi poznega termina - saj veste, velika noč je prestavljiv praznik, in letos je bilo že prav toplo, ko smo se ob koncu aprila zbrali pred Vaškim domom na Grabah. Glede številčnosti... Vprašanje je, če bomo kdaj presegli število pohodnikov s prvega pohoda - a vendar, nič hudega, nekaj čez trideset se nas je, tokrat prvič, prek Brega, Trga talcev in Steničjaka napotilo proti Bregači, kjer smo se kakšnih 100 m pred državno mejo usmerili proti gozdu Zeleni. Policisti, ki so nas skozi svoje opazovalne naprave gotovo opazili, so ocenili, da nismo nevaren element, zato smo se mirno, še vedno ob meji, počasi obračali nazaj proti zahodu, kjer smo si po prečkanju ceste proti Preseki ob Trnavi privoščili krajši počitek in okrepcilo.

Mimo zanimivih Zadravčevih sončnih kolektorjev smo jo urno mahnilo (prehitri smo bili celo za klope) v Mlades in kaj kmalu smo dosegli izhodiščno točko. Prijetno je bilo. Na žalost nimamo podatka, kdo je bil najstarejši, kdo najmlajši pohodnik. Niti prehojene razdalje si nismo izmerili, kaj šele povprečnega utripa povprečnega pohodnika ali česa podobnega. Vemo pa, da gremo naslednje leto spet, kajti ni je čez prijetno hojo v prijetni družbi.

Zlatka Marčec

Izlet Konjeniškega društva Središče ob Dravi

Konjeniško društvo Središče ob Dravi je na prvo junijsko soboto organiziralo izlet za svoje člane in prijatelje. Pridružilo se nam je nekaj članov Prleškega konjeniškega društva. Program je že vnaprej obetal obilico zanimivosti in posebnosti: ranč Kaja in Grom, Center konjeniškega športa Celje v Lopati pri Celju in Konjeniški klub Karlo Maribor na Meljskem hribu nad Mariborom.

Ranč Kaja in Grom je nekoliko skrit v idiličnem okolju v bližini Vojnika. Obdan z gozdovi in travniki nudi pravo zavetje konjem, ovcam, kozam, pavom in drugim živalim. Tukaj so našle dom, kjer jim omogočajo pogoje za podaljšano življenje, saj so nekatere med njimi dosegle že skoraj zgornjo mejo starosti in imajo težave z zdravjem. Lastnika ranča sta nam predstavila svojo zgodbo: iz Ljubljane sta se

umaknila v povsem drugačen način bivanja in delovanja. Sama sta zgradila dom zase, za svoja dva otroka in hleve za živali, postavila pa sta tudi hiško za vse, ki želijo preživeti počitnice v tem zares naravnem okolju. Usposobila sta se za poseben način dela s konji. Izvajata program, ki je v svetu poznan kot TTEAM, kar je kratica za Tellington-Jones Equine Awareness Method, to je metoda dela s konji, ki jo je oblikovala Linda Tellington-Jones, temelji pa na blagodejnem delovanju dotika na počutje in šolanje živali. Načela te metode so: spoštovati živali, učiti se od njih, zavedati se pomembnosti njihove vloge, spodbujati sožitje, sodelovanje in zaupanje med ljudmi

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

višjem nivoju z vsemi možnostmi priprav, so urejeni v skladu z visokimi standardi. Zares vzorno urejen center, kjer obiskovalec lahko začuti način dela v vrhunskem športu.

Tretja, končna postaja na našem izletu je bila na vrhu Meljskega hriba nad Mariborom, kjer se je v Konjeniškem klubu Karlo odvijalo slovensko tekmovanje v preskakovanju ovir. Izredna razgledna točka, ki ponuja pogled na Maribor kot na dlani, ob čemer je skoraj težko verjeti, da se na takšni planoti lahko najde urejen prostor za jahanje in tekmovanja. Tekmovalke in tekmovalce smo si lahko ogledali od blizu, kar je bilo zares posebno doživetje, še posebej, ker so sodelovali vsi najboljši slovenski preskakovalci ovir.

in živalmi, pa tudi med ljudmi samimi, spoštovati vsako žival kot posameznika, delati z živalmi z razumevanjem. Osnovni pomen daje prijateljski povezanosti z naravo, ki jo je potrebno spoznavati, razumeti, vzljubiti in čuvati.

V takšnem duhu so nam gostitelji prikazali način dela s konji in njihov princip delovanja. Druga postojanka našega izleta je bila že na prvi pogled pravo nasprotje tega, kar smo videli na ranču. Ogledali smo si Center konjeniškega športa Celje v Lopati pri Celju. Sodobno zasnovana pokrita jahalnica in zunanje jahališče z vzorno urejenimi spremljevalnimi objekti omogočajo rekreativno jahanje, pa tudi treninge in priprave na vrhunska tekmovanja. Prostori za konje, namenjeni športnemu udejstvovanju na naj-

Dan, ki smo ga preživeli s prijatelji v naravi, je bil prava sprostitev, hkrati pa priložnost za razmišljanje. Videli smo različne načine dela s konji, ki vsak po svoje nudijo možnost za osebno zadovoljstvo in poslovni uspeh. Skupno vodilo pa je lahko misel, izrečena na ranču Kaja in Grom: za uspeh je potrebno troje - dotik, ki ga ponudimo, čas, ki ga posvetimo in pozitivna naravnost do ljudi, živali in stvari.

Vzemimo si torej čas in opazujmo naravo, ljudi in živali. Tudi one čutijo, so lahko plahe ali pogumne. Poskušajmo prepoznati način, s katerim kažejo svoje razpoloženje, spoznavajmo jih in jih spoštujemo, kajti le tako jih bomo boljše razumeli, si pridobili njihovo zaupanje in oblikovali zdrav in osrečujoč medsebojni odnos. Pridobili bomo vsi!

Tilika Aleksič

Izlet Društva upokojencev

Izlet v maju ali juniju je del programa dela središkega društva upokojencev. Razmišljali smo, kam bi se podali in kako bi uskladili ter zadovoljili različne želje in pričakovanja. Odločili smo se, da bomo tokrat odšli na potep po avstrijski Koroški.

Lepo sončno jutro nam je naznanilo še lepši dan, kar je spodbudno vplivalo na razpoloženje devetdesetih udeležencev izleta. »Kdo pa bo sploh še ostal doma, če vsi odidemo?« smo se spraševali med smehom, ko smo vstopali v avtobus.

Pot nas je vodila proti Dravogradu, kjer smo imeli prvi postanek za okrepitev. Mejo smo »prevozili« na Viču in ob tem obujali spomine, kako je bilo nekoč potovati čez mejo. Skoraj vsakdo je imel v zvezi s tem kakšno doživetje, ki je bilo takrat povezano s strahom, danes pa se temu lahko nasmejimo.

Prispeli smo do Gosposvetskega polja, ki je bilo jedro prve slovenske samostojne dežele Karantanije. Ogleдали smo si knežji kamen in vojvodski prestol ter bližnjo cerkev Gospa Sveta, kjer so nekoč pokristjanjevali Karantance.

V Celovcu smo se sprehodili skozi stari del mesta in si ogledali njegove znamenitosti.

Nadaljevali smo pot ob čudovitem Vrbskem jezeru do polotoka Maria Wörth, znanega po dveh cerkvah.

Popoldne smo se povzpeli na bližnji hrib Pyramidenkoegel (905 m), od koder se nam je ponujal prekrasen pogled na Vrbsko jezero z okolico.

Dan se je že nagibal proti večeru, ko smo se začeli vračati proti domu. Med potjo nas je v prijetnem gostišču čakala še obilna večerja.

Domov smo se vrnili polni lepih vtisov in - kot se za upokojence spodobi - tudi malce utrujeni.

Tokrat nismo ostali zvesti našemu upokojeniškemu pozdravu »Nimam časa!«. Vzeli smo si čas za ogledne in medsebojno druženje in se imeli lepo.

Karin Borko

Mednarodni plesni festival v Antaliji 2011

V mesecu marcu smo nepričakovano izvedeli, da bi lahko zastopali našo državo na mednarodnem plesnem festivalu v Antaliji, v mestu na jugu Turčije. Ob novici smo bili presenečeni, vznemirjeni in zelo veseli, saj take priložnosti gotovo niso pogoste. Še posebej pa nas je presenetilo to, da ne bi bivali pri družinah, ampak v hotelu. Imeli smo kar nekaj sestankov, na katerih smo skupaj s starši dobili vse potrebne informacije o potovanju. Ker pa seveda stroški za izvedbo takega projekta niso zanemarljivi, je starše, še bolj pa učitelje skrbelo, ali nam bo uspelo zbrati vsa potrebna sredstva. Imeli smo malo časa, zato so nekateri morda dvomili v dober izid, a na koncu nam je vendarle, v veliki meri s pomočjo sponzorjev, uspelo. Čeprav nas je čakalo še kar nekaj dela in truda, so tedni hitro minevali. V tem času smo redno hodili na plesne vaje pod vodstvom gospe Otilije Kolarič in se naučili vseh plesnih korakov. Vaje so potekale v jedilnici in telovadnici naše šole, v Domu kulture Obrež, ob lepem vremenu pa smo zaplesali kar na šolskem igrišču. Teden pred odhodom smo opravili vse obveznosti v šoli, učitelji pa so bili kar malce zaskrbljeni, saj so nas po prihodu iz Turčije čakali NPZ-ji (nacionalno preverjanje znanja). A kot je dejala naša razredničarka: »Turčija vam bo za vedno ostala v spominu, na NPZ-je pa boste kmalu pozabili.« Na zadnjem skupnem sestanku so prisostvovali vsi naši spremljevalci: učiteljica Andreja Šut, učitelj Matjaž Hanželič ter gospa Otilija. Podali so nam še zadnje informacije o

Nadaljevanje na naslednji strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

letu, o uporabi prtljage, o poteku festivala. Iz Turčije pa so nam sporočili ime hotela, v katerem naj bi bivali. Ko so nam pokazali slike hotela, nismo mogli verjeti svojim očem. Lepo urejen hotel s petimi zvezdicami sredi Antalije! Bili smo še bolj navdušeni in komaj smo čakali, da bi prispeli tja.

In končno je prišel dan odhoda, 17. april. Ob četrtna desetih dopoldne smo se zbrali na šolskem igrišču, opremljeni s kovčki in nahrbtniki. Poslovlili smo se od staršev. Seveda pa je odhod zabeležil tudi fotografski objektiv.

Z avtobusom smo se odpravili do Brnika, kjer smo na let morali čakati kar nekaj časa in med tem opravili pregled prtljage. Za veliko večino udeležencev je bil to prvi let z letalom, zato je bilo v zraku čutiti malo napetosti. Ob 14:35 smo končno vzleteli. Občutek v zraku je bil enkrat in let do Istanbula je minil v dobrih dveh urah. Na letališču, ki se je kar precej razlikovalo od slovenskega in kjer je bilo mogoče opaziti ljudi z vsega sveta, smo dočakali končno let za Antalijo. Kljub nevšečnostim smo končno prišli v poznih večernih urah na cilj, kjer nas je čakal avtobus in naša dva vodiča, Ivan in Serdar. A na poti do hotela smo izvedeli, da je prišlo do neke spremembe. Povedali so nam, da bomo bivali v drugem hotelu, ki je od Antalije oddaljen dobrih 40 km. Bili smo izmučeni od letov, čakala pa nas je še slaba ura vožnje. A kljub utrujenosti je Mitja zaigral na svojo harmoniko, ostali pa smo zraven zapeli slovenske pesmi. Okrog polnoči smo končno prispeli do cilja, kjer so nam ponudili pijačo in hrano ter nam razdelili ključke naših bivališč. To so bile hišice, v njih naše sobice. Kot majhno naselje, skozi katero vodijo potke. Seveda smo od začetka bili vsi malo razočarani, a sčasoma nam je postalo všeč. Kljub začetnim težavam z odkle-

panjem vrat, premajhnim številom odev in še nekaterim težavam, smo se na novo okolje kaj kmalu navadili. V tem hotelu so bivali tudi predstavniki drugih držav: Srbi, Bošnjaki, Romuni, Tajci... Zelo všeč nam je bila hrana, ki je bila raznovrstna, posamezniki so se še posebej navduševali nad pomfrjem s kečapom.

Na začetku nam vreme ni bilo najbolj naklonjeno in zato je odpadlo kar nekaj nastopov. Čez dan smo imeli prosto, igrali smo odbojko in se družili, ob večerih pa smo na odru v hotelu imeli razne predstave. Sprehajali smo se ob plaži, najpogumnejši so celo zaplavali v morju ali bazenu. Seveda pa smo imeli tudi vaje, na katerih so nas najbolj radovedni poskušali tudi posnemati. Prvi dan smo po trije predstavniki vsake države odšli na sprejem, kjer so nas razdelili v mešane skupine po tri. Popeljali so nas po celotni Antaliji, mimoidočim pa smo iz avtomobila metali nageljčke in majhne vrečke z bomboni in vabili na festival. Po sprejemu so se vse skupine dobile na trgu in kasneje je potekal mimohod udeležencev iz vseh držav.

Na nastope smo se vozili slabo uro do Antalije, kjer smo velikokrat nastopali v nakupovalnem centru. Nastopili smo tudi na igrišču, kjer so nas prišli pogledat tamkajšnji osnovnošolčki ter na glavnem odru, ki je stal na bregu, s katerega je bil čudovit razgled.

Imeli smo kar nekaj težav s šoferjem avtobusa, ki je očitno naredil že precej prekrškov in pozabil, kolikšna mora biti varnostna razdalja. Sprehodili pa smo se tudi mimo tamkajšnjega župana in njegove delegacije. V hotel smo se ponavadi vračali pozno ponoči, a moram priznati, da nismo bili prav posebno utrujeni. Zelo radi smo telefonirali iz sobe v sobo, saj so bili klici brezplačni. Včasih so nas sicer presenetili učitelji, pogovarjali smo se celo s Tajkami. V sobi za tri osebe pa nas je naenkrat spalo kar devet. Nekateri na postelji, drugi na tleh, prostor pa se je našel tudi na okenski polici. Debatirali smo pozno v jutro, se zabavali, gledali filme, včasih smo mogoče bili tudi preglasni, a smeha nismo mogli ustaviti. V Antaliji smo si ogledali džamijo, pa slapove... Seveda nismo pozabili niti na kebab.

In teden je kaj kmalu minil. Nekateri smo spoznali nekaj novih prijateljev, ki nas bodo z veseljem pričakovali ob ponovnem obisku Turčije. Tam smo se udeleženci še bolj zblížali. Ugotovili smo, da skupaj zdržimo lahko veliko več, kot morda izgleda. Teče nam zadnje leto, potem bo vsak odšel po svoje in nikoli več ne bomo imeli priložnosti skupaj doživeti nekaj takšnega, zato je bila ta izkušnja za nas zelo posebna in neponovljiva.

Zagotovo potovanja v Turčijo ne bomo nikoli pozabili.

Cilka Špindler, pomočnica direktorja ZD Ormož

V Središču ob Dravi je bil predstavljen program SVIT

SVIT je državni program, namenjen zgodnjemu odkrivanju predrakavih sprememb ter raka na debelem črevesu in danki. Za pojasnitev vzroka krvavitve omogoča natančnejšo preiskavo črevesa in načrtuje takojšnje in učinkovito zdravljenje odkritih bolezenskih sprememb.

KOMU JE NAMENJEN?

Program Svit je namenjen moškim in ženskam, starim od 50 do 69 let. Povabilo za sodelovanje v programu dobijo občani na dom s pošto. Pomislite nase, imejte se radi, zato je modro, da na povabilo odgovorite in se tako vključite v program SVIT! Po vključitvi v program boste prejeli navodila in komplet za odvzem vzorca blata, saj je eden izmed znakov, ki nam lahko sporoča, da se v našem črevesu nekaj dogaja, tudi kri v blatu. Toda krvavitev je včasih tako majhna, da je s prostim očesom ne opazimo, kar pa nikakor ne pomeni, da jo lahko zanemarimo. V Programu Svit uporabljajo test, ki zazna že zelo majhno prisotnost krvi v blatu. V primeru, da se pri pregledu odkrije kri v blatu, boste poslani na t.i. kolonoskopijo - endoskopsko preiskavo s kolonoskopom, s pomočjo katere lahko razjasnimo, kaj povzroča krvavitve.

ZAKAJ SE VKLJUČITI V PROGRAM SVIT?

Rak na debelem črevesu in danki je tih in zahrbtn morilec, ker se bolezen razvija dolgo in tiho, brez očitnih bolezenskih težav. Predrakave spremembe na steni črevesa, imenovani polipi, so pogosti vzrok za razvoj rakastega obolenja na debelem črevesu in danki. Z zgodnjim odkrivanjem sprememb, s pravočasnim in ustreznim zdravljenjem je možno to obliko raka preprečiti. Program SVIT je le korak na poti k zgodnjemu odkrivanju, uspešnemu zdravljenju in kakovostnemu življenju!

SVITOVA stojnica z maketo napihljivega debelega črevesa je bila na ogled na preventivni zdravstveni akciji. Izveden je bil tudi test hitre hoje na dva kilometra, 27. maja med 13. in 18. uro pred gasilskim domom v Središču ob Dravi. Z navdušenjem so se ob strokovni pomoči skozi model črevesa sprehodili osnovnošolci. Kljub vročemu petkovemu popoldnevu se je med obiskovalci zbudilo veliko zanimanje za program Svit, porajala so se številna vprašanja, pomisleki. Tudi strah.

Ob bogato naloženi prehranski piramidi je strokovnjakinja iz Zdravstvenega doma Ormož, Valerija Rotar, svetovala o pravilni in uravnoteženi prehrani.

STORITE KORAK ZASE, SVOJE NAJDRAŽJE, ZNANCE IN PRIJATELJE!

Maja Botolin Vaupotič, RKS OZ Ormož

Kaj veš o kajenju

Območno združenje Rdečega križa Ormož je 13. maja 2011, v Tednu Rdečega križa, organiziralo medobčinski kviz na temo Kaj veš o kajenju. Tekmovanja se je udeležilo devet ekip iz osnovnih šol Središče ob Dravi, Sveti Tomaž, Velika Nedelja, Miklavž pri Ormožu in Ormož. Učenci so pokazali veliko znanja in so bili na tekmovanje dobro pripravljene. Razlike v točkah po končanem ocenjevanju so bile minimalne. Prvo mesto so si delili učenci Osnovne šole Središče ob Dravi (Janja Žinko, Nuša Vugrinec, Emilija Škorjanec) in Osnovne šole Ormož (Nastja Feguš, Lucija Ivanuša, Melinda Skoliber). Drugo mesto so si delili učenci dveh ekip Osnovne šole Sveti Tomaž (Lucija Rakuša, Anamari Emeršič, Matej Pintarič, Meta Ivanuša, Doroteja Rajh, Matic Magdič) in ekipe OŠ Miklavž pri Ormožu (Maruša Bukovec, Sara Murad, Erik Petek).

Krajši kulturni program so pripravili gostitelji, učenci Osnovne šole Stanka Vraza, pod vodstvom zborovodkinje Andreje Klinc. Vsi

udeleženci in spremljevalke so si ogledali razstavo, postavljeno v počastitev Gibanja Rdečega križa in Rdečega meseca, ki je bila na ogled v avli občine Ormož. Predstavljeni so bili projekti, ki jih RKS OZ Ormož in Medobčinska LAS Ormož, Središče ob Dravi in Sveti Tomaž izvajata že vrsto let: Mali raziskovalec, Mladinski raziskovalni tabor in Otroški počitniški tabor.

Zmagovalni ekipe

Vesna Mele, dr. med. spec. MDPŠ

Če hočeš biti zdrav in fit, zmigaj...!

Občina Središče ob Dravi in Ambulanta Vesne Mele, dr. med. spec. medicine dela prometa in športa, sta pripravili za občane 27. maja preventivno zdravstveno akcijo, ki je vključevala test hitre hoje na dva kilometra in tečaj nordijske hoje, pri katerem je sodelovala vodnica Mira Frangež. Obenem je zdravstveni dom Ormož predstavil program SVIT in zdrave prehrane.

Test hitre hoje so pripravili na Finskem. Je enostaven, varen in ponovljiv test, ki nam pove, kakšna je naša telesna pripravljenost. Primeren je za testiranje odraslih od 20. do 65. leta, ni pa primeren za športnike. Test je zelo enostaven. Vsak udeleženec prehodi kar najhitreje razdaljo 2 km. Izmerimo čas, ki ga je potreboval za to razdaljo, potem izmerimo frekvenco srca ob koncu hoje. Ob upoštevanju starosti, višine in teže izračunamo fitnes indeks. Ta nam pove, kakšen je rezultat, ki ga doseže posameznik na testu v primerjavi s povprečjem rezultatov ljudi iste starosti, spola, višine in teže. Se pravi, test nam pove, kako smo telesno pripravljene glede na naše vrstnike. Ker je test ponovljiv, lahko s ponovnim testiranjem, po nekaj mesecih vadbe, spremljamo večanje svoje telesne zmogljivosti. Če se testa udeležijo starejši udeleženci, je pri interpretaciji rezultata potrebno vedeti, da se je njihov rezultat primerjal s skupino 65-letnikov in da je torej njihova telesna pripravljenost boljša, kot to kaže fitnes indeks. Do starosti 65 let so namreč pripravljene povprečne vrednosti, ki so jih testiranci dosegli, nad 65 let pa ni več referenčnih vrednosti in torej rezultate starejših udeležencev primerjamo s skupino 65-letnih. Pri vrednotenju dosežka je potrebno upoštevati tudi vremenske pogoje, ki lahko v večji ali manjši meri vplivajo na rezultat. Če vlada vročina, kot se je to zgodilo na testu v Središču ob Dravi, potem je zaradi toplotne obremenjenosti frekvenca srca že v mirovanju višja, višja je tudi med samim testom. Višja frekvenca precej vpliva na končni izid. Zato ocenjujem, da so dosežki posameznikov zaradi visoke zunanje temperature približno 10 odstotkov boljši, kot je pokazal izračun. S tem enostavnim testom smo torej izmerili telesno pripravljenost vsakega udeleženca posebej.

Testa se je sicer udeležilo 22 občanov, kar je več kot lani, ko smo podoben test pripravili v Obrežu. Udeleženci testiranja so bili o rezultatih pisno obveščeni na dom. Priporočamo, da udeleženci, ki so dosegli nekoliko nižje vrednosti fitnes indeksa, vložijo vse sile, da bosta telesna pripravljenost in rezultat prihodnje leto, ko bomo test ponovili, boljša.

Akcija Soroptimist kluba Ptuj v letu 2011 -zbiranje sredstev za MAMOGRAF

SPOŠTOVANE OBČANKE IN OBČANI

Predlogu in pobudi Kluba Soroptimist Ptuj smo z veseljem prisluhnili, da v tej številki Sredice predstavijo klub in akcijo zbiranja sredstev za mamograf. Članice kluba Soroptimist že desetletje z veliko predanostjo vodijo različne akcije zbiranja denarja in materialnih sredstev za ljudi, potrebnih pomoči. Vse akcije in tudi zbrana sredstva so vedno usmerjene k tistim, ki to pomoč najbolj rabijo. Njihovo delo je prostovoljno.

Z akcijo zbiranja sredstev za mamograf, ki ga bo uporabljala Splošna bolnišnica dr. Jožeta Potrča na Ptuj, kjer se najpogosteje zdravijo tudi naši občani, bi nabavili pomemben aparat za zgodnje odkrivanje raka na dojki. Na žalost država za nabavo nima denarja, zato so članice kluba sprožile to akcijo.

Prepričan sem, da bomo znali prisluhniti pozivu za zbiranje sredstev in darovali sredstva po svoji zmožnosti in presoji. Mogoče bomo že jutri mi tisti, ki bomo ta aparat potrebovali in nam bo rešil življenje.

Odzovimo se akciji in pokažimo solidarnost in plemenitost. Tudi osebno se bom akciji zbiranja sredstev odzval s primernim prispevkom.

Že vnaprej hvala vsem tistim, ki se boste akciji zbiranja denarja odzvali.

ŽUPAN JURIJ BORKO

Združimo moči, saj gre za naše življenje in življenje naših ljudi.

SOROPTIMIST KLUB PTUJ za MAMOGRAF Leta 2001 smo na pobudo in pod okriljem botrskega kluba iz Maribora ustanovile Soroptimist klub Ptuj. Smo tretji klub v Sloveniji, sicer pa eden od tisočih na svetu. Naša posebnost je, da smo vanj vključene le ženske, uspešne, poslovne in takšne, ki lahko s svojim znanjem, srčnostjo in z ljubeznijo pomagamo ljudem, potrebnim pomoči. Danes, po desetih letih, smo na svoje delo ponosne, v družbi uživamo ugled, najpomembnejše pa je, da smo med seboj tudi prijateljice. Letos naš klub praznuje 10 let in zato bi to obletnico rade zaokrožile z največjo akcijo doslej -z nakupom nujno potrebnega digitalnega medicinskega aparata -MAMOGRAFA, ki omogoča varno in hitro diagnosticiranje raka na dojki in je pogoj za to, da bodo te preglede lahko še naprej opravljali v Splošni bolnišnici dr. Jožeta Potrča na Ptuj. Le skupaj, tudi z Vašo pomočjo, bomo zmogli in zbrali potrebna sredstva za nakup aparata, ki bo našim ženam, mamam, babicam in hčeram omogočal zgodnje odkrivanje raka na dojki. To ni bolezen, zaradi katere bi danes umirali, seveda, če jo odkrijemo dovolj zgodaj. In prav temu služi mamograf. V ambulanti ptujske bolnišnice letno pregledajo 3600 pacientk. Ne dovolimo, da takih pregledov na Ptuj ne bi več opravljali. Sami poskrbimo zase, zberimo denar, kupimo mamograf in rešimo življenje žensk, čeprav tudi moški niso izvzeti.

Akciji so se pridružili sorodna kluba Lions Ptuj in Rotary Ptuj, drugi humanitarni klubi in mnoga podjetja, organizacije, zasebniki, zdravniki in medicinske sestre ptujske bolnišnice ...

**Prispevek nakažite na bančni račun:
04202-0001807435, odprt pri Novi KBM**

Milena Milosavljević

Zlata poroka

V soboto, 30. aprila 2011, sta obeležila 50 let skupnega življenja zlatoporočenca Katarina in Milan Bratuša iz Središča ob Dravi.

Katarina in Milan sta se poročila 15. aprila 1961 v Središču ob Dravi. V zakonu sta se jima rodili hčerki Minka in Anica ter sin Milan. Danes ju razveseljujeta vnukinji Jasmina in Anita.

Njuna življenjska pot ni bila lahka, vendar sta si v slogi, s trdim delom in odrekanjem

ustvarila svoj dom. Milan se je leta 1964 zaposlil v podjetju Agroobnova, leta 1966 pa v podjetju Ograd Ormož. Od leta 1977 do upokojitve je bil zaposlen na Drogi v Središču ob Dravi. Katarina je ves čas delala doma na kmetiji in skrbela za družino.

Kljub zrelem letom še vedno po svojih močeh opravljata kmečka opravila in skrbita za dom. Župan Občine Središče ob Dravi Jurij Borko jima je ob visokem jubileju izročil zlato listino občine in jima zaželel, da zdrava in zadovoljna preživita še veliko skupnih let.

Samo Žerjav

Poletje: Cres

Poletje je tu, pred vrati. Množična romanja vsega srednjeevropskega življa proti jadranski obali se bodo kmalu začela. Nekatera mesta, ki so se odločila za množični turizem, se julija in avgusta znajdejo v totalnem krču. Spomnite se svojih letovanj v Poreču, Umagu, Vodica, Makarski, da ne naštevam dalje še preostalih prenatrpanih mest ob hrvaški obali. Najti košček plaže zase? Odpade. No, potem pa na večernem sprehodu srečaš še sedem sovaščanov, s katerimi nisi niti doma najbolj na »ti« in dan je lepši.

Vedno obstaja alternativa. No, že res, odvisno od osebe. Če si želite resnično spočiti se in se, kot pravimo, totalno odklopiti, je treba iti nekam na otok. A ne katerikoli. Zadnjih par desetletij je namreč tudi na otokih turizem čedalje bolj množičen. Hvar, Korčulo, Krk, Lošinj je, če si želite malo miru, vsekakor bolje obiskati spomladi, ali pa še bolje jeseni.

Otok, ki je kljub relativni bližini večjih mest in dobri povezanosti s kopnom (trajekt) do danes v veliki meri ostal takšen, kot je bil pred stoletji, je Cres. Do pred kratkim je veljal za drugi največji hrvaški otok. A naši vrli sosede so se odločili, da ga izmerijo še enkrat. Kartic s Krka, od koder bodo turisti pisali »lep pozdrav z največjega hrvaškega otoka«, bo v prihodnjih letih sicer še kar nekaj, ampak - tisti, ki berete ta zapis, tega več ne boste počeli, kajne? Živel, Cres!

Zakaj iti na Cres? V prvi vrsti je tu izjemna naravna in kulturna dediščina. Glede na to, da je na 66 km dolgem otoku le kakšnih dvajset

vasic in eno manjše mesto, si lahko izračunate, kakšno možnost imate, da se vsak dan kopate v svojem zalivu. Kar precejšnjo! Vsa naselja na otoku so ohranila tradicionalno arhitekturo. Turističnih naselij in betonskih plaž, kakršnih smo navajeni marsikje na celine, skoraj ni. Mesto Cres, središče otoka, in Osor, mestece z osupljivo zgodovino, slikovito ribiško naselje Valun, sladkovodno Vransko jezero, Beli - najlepše naselje v notranjosti otoka. Vse te kraje je, ko se že enkrat potepate po Cresu, nujno obiskati. Aja, izpustil sem kraj, ki kraljuje na visoki pečini nad morjem. Pred leti so ga »izvohal« tudi pri organizaciji Unesco in ga bodo po vsej verjetnosti kmalu uvrstili na seznam svetovne kulturne dediščine.

Je ... jah, nič, sami ga odkrijte, slika je priložena. Pa lepo poletje želim.

Samo Žerjav

Nogometaš naj bo: Miha Rakovec

Mihi Rakovcu, 18-letniku iz Središča, je bil nogomet položen v zibelko. Njegov oče Miran je bil namreč pred leti eden boljših nogometašev na Ptujskem. Že ko smo opazovali Miho, ko je že v otroških letih neverjetno lahko preigral, smo vedeli, da nekaj bo iz njega. Na začetku srednje šole se je Maka, kot ga kličejo, odločil, da si mora poiskati ambicioznejše okolje, kajti le tako bi lahko še hitreje razvijal svoj talent.

Miha, kakšni so bili tvoji začetki pri ptujski Dravi?

Sprva sem imel težave z navajanjem na novo okolje, podobno kot ostali soigralci, ki so prišli iz manjših klubov. Prvo sezono smo s kadeti nastopali še v območni ligi, že naslednjo sezono pa sem se v tej starostni kategoriji prebil v prvo ekipo. Igrali smo v 1. slovenski ligi, ki je bila takrat seveda nekaj novega zame.

Za katero ekipo igraš danes? Kako pogosto treniraš?

Igram pozicijo »štoperja« za mladinsko ekipo Drave v 1. ligi. Moram reči, da je kar naporno, kajti treniram vsak dan, v soboto in nedeljo pa igram eno do dve tekmi. Letos sem pričel igrati tudi za člansko ekipo. Komaj čakam počitnic, da se malo »odklopim«.

Večina tudi ne ve, da si že nastopal za državno reprezentanco. Povej nam nekaj o tem.

Selektor slovenske reprezentance do 18 let me je opazil na eni izmed tekem in me povabil v reprezentanco. Gostovali smo

na Češkem, kjer smo odigrali dve tekmi z njihovimi najboljšimi mladinskimi igralci. Bila je lepa izkušnja. Upam, da se še kdaj ponovi.

Kje se vidiš čez pet let? Si razmišljal, da bi se s Ptujca preselil v kakšen drug klub?

Če bom trdo delal, mislim, da se bom lahko preživeljal z igranjem nogometa, čeprav bo težko. Glede igranja v katerem večjem klubu pa lahko zaenkrat povem le, da sem prejel nekaj ponudb, tudi iz tujine. Ampak več o tem ne bi.

Miha, kot veš, športna igrišča v kraju večinoma samevajo. Mladi čedalje redkeje rekreativno igrajo nogomet, košarko... Kaj misliš, zakaj? Kako ta problem rešiti?

Večini mojih vrstnikov se preprosto ne da. Doma, za računalnikom, je vse bolj »komot«. Verjamem pa, da bo prišel čas, ko se bo večini mladih enostavno utrgalo od dolgčasa, in igrišča pred Sokolano, na Tratah in drugod bodo spet polna.

Katja Volgemut

Turnir v odbojki

Pri DTV Partizan smo letos spet organizirali turnir v odbojki. Potekal je v sklopu občinskega praznika, v petek, 8. 4. 2011.

Prijavljenih je bilo šest ekip (mešano: trije moški in tri ženske).

Za pokal so se borili:

- JUNIORJI
- LANČ
- MD ŠLINGA
- PARTIZAN
- RD GODENINCI
- ŠD MLADOST – MIKLAVŽ

Ekipa so tekmovala vsaka z vsako, do pridobljenih 25 točk. Odigrali smo 15 tekem.

V prejšnji sezoni je bila navada, da so prve tri ekipe, ki so imele največ zmag, igrala še med sabo. In smo tako določili zmagovalca. Ampak, ker se je letos igra zavlekla že pozno v noč, smo se odločili, da pokale podelimo kar po odigranih 15 tekmah. Največ zmag so si priigrali odbojkarji iz ekipe LANČ. Drugi so bili odbojkarji ekipe PARTIZAN, tretji pa odbojkarji ekipe JUNIORJI, ki so sicer imeli enako število zmag kot igralci ekip MD Šlinga in ŠD Mladost. Ampak, ker so igralci Juniorjev imeli več pridobljenih točk v tekmah, je tretje mesto pripadlo njim.

Popoldan je potekal v prijetnem vzdušju. Ni šlo le za osvojitve pokalov, pač pa tudi za prijetno druženje.

Zahvaljujemo se vsem ekipam, ki so sodelovale, in jih hkrati vabimo že na turnir naslednje leto. Vsi ostali pa ste ravno tako vabljeni, da se nam pridružite.

Sandra Ozmec

Navihančki v središču Slovenije

Pa je le prišla sobota, ki so jo otroci nestrpno pričakovali, ko bi se naj končno peljali z avtobusom in najpomembnejše ... jedli sendviče. Ves dan od doma! Otroci iz Vrtca Navihanček in njihovi starši ter vzgojiteljice smo se namreč ob lepem vremenu odpravili na izlet v Vače na Dan med služabniki lebeškega gradu.

Pot smo začeli pred Sokolano in jo nadaljevali do Tepanja, kjer smo si privoščili že prvo »pavzo«, seveda tudi sendvič. Otroci so se razpasli po igralih in pravi izziv je bilo najti »svojega - pravega« med toliko majhnimi glavami.

Do Vač nas je pripeljala vijugasta cesta, ki je vodila po hribih in gozdovih. Nismo imeli časa misliti na slabost, saj so oči bile uperjene v naravo s prekrasno pokrajino. Proti pričakovanju smo srečali le malo ovc, krav in koz.

Vače so majhna in skromna vasica v osrednji Sloveniji. Krasi jo lep vodnjak na sredi trga, kjer nas je pričakala družina Kolenc v srednjeveških oblačilih. Sprehodili smo se do njihovega doma in na dvorišču so se nam pridružili še ostali člani družine. Otroci so si nato izdelali vsak svojo pahljačo (deklince) in viteško značko (dečki). Spremenili so se v viteze in spletične. S tem se je začel zabavni del programa z družino

Kolenc. Pelo, igralo in plesalo se je ne samo z otroki, tudi s starši. Dino Veliki, Luka Modri, Domen Grozni in še veliko drugih vitezov se je pomerilo v viteških igrah, kjer pa so naše spletične navdušili prav vsi. Po igrah smo vsi z veseljem izpraznili nahrbtnike in se zapodili za obložene mize. Polni trebuščki so bili pripravljene na prebavljanje reptilov in ostalih malih živali. Najbolj sta bili zanimivi kači gož in piton, ki sta poskrbeli za prestrašene obraze mam. Poleg miši, seveda.

Sredi popoldneva se je zaključil naš obisk v Vačah in veselih obrazov smo se odpravili na

geometrično središče Slovenije (GEOSS) v Spodnjo Slivno. Tam nas je pričakal poskočen in razigran dvorni norček z vinom in sokom v roki ter nas pripravil do plesa. S skupno fotografijo v središču Slovenije smo tako zaključili naš izlet.

Vračanje domov je potekalo brez problemov. Kratek postanek smo imeli v Trojanah. Tam smo se razveselili osvežitve s sladoledom, saj nas je na avtobusu že prav pošteno segrelo. Naši otroci so ostali živahni in budni vse do doma. Izlet v središče Slovenije nam bo ostal v lepem spominu.

Marko Janežič

Pepi in Meka v vrtcu

V vrtcu Navihanček smo se odločili, da otrokom predstavimo živali, ki jih v naših krajih ne vidimo tako pogosto. Zato smo v mesecu maju v vrtec pripeljali osla Pepija in ovco Meko. Oba sta v našem okolju zelo uživala, še posebej Pepi, ki je z glasnim riganjem pozdravljal mimoidoče. Povabili smo še gospoda

Boška, ki je pred nami ovco ostrigel in jo tako pripravil na tople poletne dni. Otroci so lahko volno potipali, kasneje pa so si iz nje izdelali lastno ovco Meko. Ker zaposleni opažamo, da so take dejavnosti otrokom všeč in da so jim zanimive, se bomo v prihodnje potrudili, da jih bo čim več.

Jana Čavničar

Preprečimo množične povoze dvoživk na naših cestah!

Verjetno je že marsikdo opazil t. im. črne točke v naši občini, kjer prihaja do množičnih povozov dvoživk, v glavnem žab in krastač. V naši neposredni bližini naj omenim tako točko v prvi vrsti na relaciji Obrež - Loperšice, še posebej odsek na dolžini približno petdesetih metrov izven naselja Obrež.

Dvoživke veljajo dandanes za eno najbolj ogroženih živalskih skupin. Vzroki za drastično upadanje številčnosti dvoživk so zlasti kmetijstvo (pretirana uporaba pesticidov in gnojil), izguba habitatov in degradacija (izsuševanje, zasipavanje mokrišč, odstranjevanje vegetacije po bregovih itd.), onesnaževanje, pa tudi množični povoz. Vsi ti vzroki lahko sčasoma privedejo do lokalnega izumrtja dvoživk na določenem območju. Slednje nas mora skrbeti, saj so dvoživke zelo pomemben biopokazatelj stanja okolja, ki kaže na spremembe onesnaženosti. Če se naselijo v našem okolju, pomeni, da živimo v zdravem oz. čistem okolju. Poleg tega imajo pomembno funkcijo skoraj v vseh ekosistemih ter prehranjevalni mreži, saj se prehranjujejo s polži in mrčesom. V tem prispevku se bom osredotočila zlasti na problematiko množičnih povozov, kjer bi se dalo ukrepati na več načinov, zadostuje pa lahko že pobuda in organizacija lokalnih prebivalcev.

Pobrane žabice v vedru

Vedeti moramo, da večina žabic in krastač prezimuje na kopnem, kjer se v gozdu zakopljejo v tla. Spomladi, ob prvih otoplitvah (konec februarja, začetek marca, temperatura mora biti vsaj 4°C), pridejo na površje in se množično odpravijo proti mrestiščem oz. vodnim habitatom, kjer poteka razmnoževanje. Dvoživke se po razmnoževanju začnejo počasi vračati nazaj v kopenska bivališča. Selitev pa poteka vse do pozne jeseni. Dvoživke morajo ob teh selitvah pogosto prečkati cesto, kjer jih ogromno konča pod avtomobilskimi kolesi. Na takšnih točkah bi bila najbolj idealna in dolgoročna rešitev postavitve ograj ali ureditev podhodov. Dokler pa tega nimamo na razpolago, pa lahko dvoživkam pomagamo s pobiranjem in prenašanjem čez cesto. Dvoživke pobiramo v vedra, ki jih nato izpraznimo na drugi strani ceste. Seveda pa ob tem ne smemo pozabiti tudi na lastno varnost (varnostni jopiči, svetilke).

Po Sloveniji že vrsto let potekajo razne akcije reševanja žabic, ki so posledica ozaveščanja prebivalstva ter dejstva, da so se ljudje začeli zavedati ogroženosti teh koristnih živalic. Akcije pobiranja in prenašanja žabic varno čez cesto se lahko udeleži vsakdo, ki mu ni vseeno za okolje, naravo in živali, ki so tudi zakonsko zaščitene. Posebej tisti, ki pa živite na območjih, kjer opazite večje število povozenih žabic in ostalih dvoživk, pa nikar samo ne opazujte, temveč pomagajte po lastnih močeh. Pri tem bi lahko največ pomagala tudi lokalna društva, predvsem lovsko in ribiško društvo, pa tudi ostala, ki jih je kar nekaj v naši občini. Ne moremo pričakovati, da povozenih žabic ne bomo več videli, vendar pa lahko vseeno zmanjšamo množične pomore in pripomoremo k ohranitvi teh ogroženih živali.

Na selitev žabic bodimo pozorni predvsem v zgodnjem spomladanskem času, ob prvih otoplitvah, predvsem ob rahlem dežju, ko se odpravljajo na svatovanje ter od poznega poletja pa do jeseni, ko odhajajo do prezimovališč.

mag. Breda Ogorelec, Ministrstvo za okolje in prostor

Invazivke: skromne in hitre

“Kaj res, tudi to je invazivka?” je pogost vzklik na predavanjih o eksotičnih rastlinah iz Azije ali Amerike, ki so se iz vrtnega okrasa spremenile v hudo nadlogo. Pred leti smo še mislili, da niso naš problem. Poslušali smo o rododendronu, ki dela težave na Škotskem. Pred 250 leti so ga za barvno poživitev vrtov prinesli v Anglijo, nato je ušel v naravo. Zdaj pa so druge vrste že na našem pragu – delajo težave na vrtu, silijo iz razpok na asfaltu, kvarijo urejen videz mestnih zelenic. Strokovnjaki jih imenujejo invazivne tujerodne vrste rastlin ali na kratko invazivke. Dr. Nejc Jogan, eden vodilnih slovenskih strokovnjakov s tega področja, pravi, da je pri nas zagotovo že kakšnih 30 vrst rastlin takih, da se v naravi uničujoče širijo. Dodatnih nekaj deset pa jih je problematičnih na manjših območjih.

Od kod so se vzele? Vzrok za njihovo širitev je človek. K nam se niso razširile po naravni poti, temveč smo jih iz njihove domovine

k nam zanesli ljudje. Večino smo naselili zato, ker so lepe, torej kot okrasne rastline za vrtove in parke, nekatere smo zanesli pomotoma in nevede. Ljudje ustvarimo tudi razmere, ki nato olajšajo širitev invazivk. V naseljih kopljemo ter prevažamo zemljo in pesek sem in tja, se lotimo gradnje in nato pustimo gradbišče samevati nekaj let. Prav na teh zemljiščih, kjer smo odstranili prvotno rastlinje in tla razgalili, najdejo invazivne rastline sijajno mesto za bohotno rast. V tem prekašajo vse naše rastline: spomladi so bolj zgodnje, hitreje rastejo, bolj uspešno se množijo.

Zgodba se konča z gostimi sestoji invazivnih vrst, kjer ne raste domala nič drugega. Težav ne delajo le naši naravi, temveč tudi ljudem. Povzročajo namreč gospodarsko škodo, nekatere so vzrok zdravstvenih težav. Zaradi njih so rečni bregovi manj trdni in jih ob visokih vodah deroča voda razdira. Na zelenih pasovih ob cestah

ne zadošča košnja dvakrat letno, temveč je za urejen videz treba kositi večkrat. Vzdrževanje javnih tlakovanih površin, zelenic in parkov ter nabrežij rek in potokov tako postaja vse dražje. Poškodujejo lahko kanalizacijske cevi. Žal se problema večinoma zavemo šele takrat, ko je za ukrepanje običajno že zelo pozno.

Kaj lahko naredimo? V trgovinah z okrasnimi rastlinami se pozanimajmo, ali izbrana rastlina sodi med invazivne. Če se je na našem vrtu ali dvorišču katera od invazivnih vrst že pojavila, se je ne lotimo na vrat na nos, da ne naredimo več škode kot koristi. Poučimo se, kako se raznaša – pri nekaterih se odrezane veje ponovno ukoreninijo, zato jim moramo sežgati ali zmleti. Če jih kosimo ob napačnem času, se še bolj razraščajo. Nekatere tvorijo semena, čeprav so že pokošene, zato jih ne odlagajmo na kompost in ne puščajmo na travniku. Preberimo si tudi, ali je odstranjevanje rastline zdravju škodljivo. Informacije so zbrane na spletni strani Ministrstva za okolje in prostor:

www.mop.gov.si/si/delovna_podrocja/narava/invazivne_tujerodne_vrste_rastlin_in_zivali
ali na strani Zavoda Symbiosis:
www.tujerodne-vrste.info.

Ambrozija – inšpektorji so lani še opozarjali

Prva rastlina, katere odstranjevanje nam v Sloveniji nalaga predpis, je pelinolistna ambrozija. Je namreč močno alergena in povzroča škodo tudi v kmetijstvu. Zato smo jo dolžni odstranjevati po vsej Sloveniji. Imetnikom zemljišč, na katerih se pojavi ambrozija, predpis nalaga dve nalogi: ambrozijo morajo odstraniti – in to na lastne stroške - in nato do konca septembra opazovati, ali se ni rastlina ponovno pojavila.

Inšpektorat RS za kmetijstvo, gozdarstvo in hrano je lani, v prvem letu veljavnosti predpisa, prejel 125 prijav navzočnosti ambrozije. Največ prijav so prejeli zaradi navzočnosti na njivah, zapuščenih gradbenih jamah in avtocestah, regionalnih in lokalnih cestah. Regijsko je bilo prijav največ v Prekmurju.

Fitosanitarni inšpektor je na podlagi prijave opravil ogled lokacije in zapisniško ugotovil navzočnost ali nenavzočnost ambrozije. Ker vsi prijavljeni imetniki zemljišč v letu 2010 še niso bili seznanjeni s predpisom, je inšpektor imetnika seznanil z zahtevami. Te zahteve so zbrane v zgibanki, ki jo je pripravila Fitosanitarna uprava RS. Inšpektor je imetnika tudi naučil prepoznati ambrozijo in izrekel opozorilo zaradi nepravilnosti ter določil rok za njihovo odpravo. Imetniki so ambrozijo nato najpogosteje mehansko odstranili: ruvali, kosili in mulčili. Če imetnik kljub opozorilu v predpisanem roku ni odstranil ambrozije, mu je predpisane ukrepe inšpektor naložil z odločbo. Tak primer je bil le eden.

Inšpektorji opozarjajo, da je nadzor posebej problematičen v gradbenih jamah. Opažajo, da se ambrozija širi s semenom kmetijskih rastlin, ptiči, vetrovi, premiki zemlje ter zrnjem in krmom. Ambrozija zaide tudi v mešanice za ptičjo hrano, zato so jo inšpektorji našli tudi pod ptičjimi krmilnicami.

Premiki zemlje, zlasti ob novih gradnjah in ob urejanju cest, so pomemben vzrok širjenja mnogih invazivnih vrst.

Pelinolistna ambrozija ima alergen pelod, zato je zdravju škodljiva. Najpogosteje jo najdemo na nasipih ob cestah in železniških tirih. Otroci naj je ne odstranjujejo (foto: Peter Skoberne)

Boris Kočevar

Kaj nas ogroža?

Slovenija zanesljivo sodi med bogatejše evropske države, upošteva številno rek in potokov ter količino rečnega pretoka na njenem ozemlju. Večini rek in potokov, tako tudi Dravi, hudourniško nihajo količine pretokov. Tako kot je geografsko raznolika, je v Sloveniji močno različna tudi količina padavin v posameznih regijah. Ta se giblje od 3.000 mm v Posočju in predalpskem svetu, do 1.500 mm padavin v osrednjem delu in do manj kot 700 mm padavin pri nas, v panonskem delu Slovenije. Naše padavine se manifestirajo lokalno, torej le na potokih in na Dravo nimajo bistvenega vpliva.

Klimatologi ugotavljajo, da spremembe, ki jih povzročata segrevanje našega planeta, prinašajo več poplav v krajih, kjer je že danes dovolj vode in hujše suše v krajih, kjer vode že danes primanjkuje. Pričakovati je intenzivnejše in ekstremne vremenske dogodke z močnimi padavinami, tako da bodo nastajale poplave tudi na območjih, ki jih sicer pogosto prizadene suša. V preteklih 10 letih je bilo, gledano globalno, dvakrat toliko poplav, kot jih je bilo v 30 letih pred tem. Tudi v Sloveniji, in to zelo blizu nas, smo bili v preteklih dveh letih priča ekstremnim vremenskim dogodkom. Zaradi globalnega segrevanja bo več padavin padlo v obliki dežja, snega bo manj, to pa se bo močno odražalo v letni razporeditvi količin dravskega pretoka, ki ga napaja alpski svet. To smo občutili že ob poplavi oktobra 1998.

Dejansko je Drava hudourniška reka in takšni so tudi njeni pritoki. Pred zgraditvijo hidroelektrarn, v Sloveniji se je to zgodilo med leti 1918 (Fala) in 1974 (zajezitev v Ormožu za HE Varaždin), je bila za Dravo značilna prodonosnost, ki pa se sedaj končuje v jezerih vsake od hidroelektrarn in jim tako zmanjšuje akumulacijski potencial ter s tem protipoplavni učinek. Regulacije v prejšnjem stoletju - kamnometi (kot sta obreška in grablenska bura), so stisnile reko, ji preprečile robno erozijo, jo zožile ter ji tako povečale moč in hitrost. Reki je bil odvzet naravni širok in hrapavi poplavni prostor. Tega je predstavljal poplavni gozd, ki je blažil udarno moč poplavnih valov. Če pogledamo v našo kroniko, so od 14. do 20. stoletja opisane številne poplave, ki so se pojavljale v vseh stoletjih. Kot

ena najhujših je opisana tista iz začetka novembra 1851, ko je v takratnem Ptujju stala 1,5 m visoka voda. Takrat je bil pretok okoli 5.000 m³/s. Če pogledamo močnejše poplave v novjšem času, to je po II. svetovni vojni, so te bile leta 1964, leta 1966, leta 1967 in leta 1972. Te so bile pred zajezitvijo Drave oz. začetkom obratovanja HE Varaždin.

Močnejši poplavi po zajezitvi Drave v Ormožu sta bili leta 1993 in 1998, vendar obe še pred vodoobrambnim nasipom, ki je bil med leti 1997 in 2002 zgrajen na desnem bregu Drave na hrvaški strani.

Pri starejših Središčanih, ki so nekoč, ko Drava še ni bila zajezena in regulirana in so zaradi broda, mlinov, splavarjenja, ribolova, paše in trgovskih stikov s Hrvaško bolj živeli z reko, smo lahko večkrat slišali stavek »v Središču prag, v Svibovcih rol«. To je pomenilo, da je bil teren v Svibovcih nižji kot v Središču. Poplavne površine oz. območje razlivanja reke v času visokih voda so bile torej vedno bolj na desnem kot na levem bregu, zato poplave na levem bregu nikoli niso bile tako hude kot na desnem. Razmere pa so se povsem spremenile po dokončanju vodoobrambnega nasipa na hrvaški strani. Zadnji visok vodni val, ki je bil leta 1998, ko je hrvaški nasip (ki takrat še ni bil dokončno zgrajen) le delno preprečil razlivanje reke, je pri pretoku, ki je bil v Dravogradu le 1.950 m³/s, do polovice zalil spodnje panje Mlinaričevih čebelnjakov na Grabah. Te je ob poplavi leta 1966, torej preden je začela obratovati HE Varaždin, umaknil nad takrat poplavljeni nivo. Glede na to, da je hrvaški nasip sedaj dokončno zgrajen, je jasno, da bo Drava pri pretokih preko 2.000 m³/s segla do železnice in pri tem pod mostom Črnca in Trnave vdrla v naselje. Takrat bodo poplavljeni hiše južno od magistralne ceste Ormož - Čakovec. Še večja katastrofa pa bo nastala, če se bo z visoko vodo Drave slučajno srečala visoka voda Črnca in Trnave, ki sicer odtekata v Dravo. V tem primeru se bosta oba potoka razlila po Središču in še dodatno poplavljala naselje.

Upošteva se regulacijo in zajezitve, ki so poslabšale naravni tok Drave, klimatske spremembe, ko bo v alpskem svetu, kjer se napaja Drava, znatno več padavin v obliki dežja, ne snega, kot je

Poplavni svet reke Drave pred gradnjo nasipa

Nadaljevanje na naslednji strani

Poplavni svet Drave po zgraditvi vodoobrambnega nasipa na hrvaški strani

Nadaljevanje s prejšnje strani

bilo v preteklosti, ter vodoobrambnega nasipa, ki je bil zgrajen na desnem bregu Drave in bo vodo odbijal na levi breg, je tudi pri nas nujno ukrepanje v smislu obrambe pred poplavami. Tako kot na hrvaški strani, dovolj odmaknjen od reke, da ji pušča retenzijske površine, je nujno zgraditi obrambni nasip tudi na levem bregu Drave. Glede na to, da je teren na levem bregu višji, ne bo potreben tako visok nasip kot na hrvaški strani in ga je možno speljati po robu ledenodobne terase južno od železnice. Nasip bi po laični oceni, kot spremljamo razlivanje velikih voda, moral začeti v k.o. Frankovci (pred Plegarjem) in po robu terase skozi k.o. Obrež, k.o. Grabe ter k.o. Središče segati do nekdanjega smetišča v Banatu. Tam pa bi ob severni strani nasipa v nekdanjo strugo, ki je bila zasipana ob melioracijah in je na hrvaški strani vidna še danes, morala biti speljana potoka Trnava in Črnec.

Nujno je, da občina kontaktira z Ministrstvom za okolje in prostor, Agencijo Republike Slovenija za okolje, ki je kljub - nenehnim opozorilom nevladnih organizacij, ravnodušno spremljala grob enostranski poseg v rečni prostor Drave na hrvaški strani. Ta poseg je predstavljal kršitev Konvencije o presoji čezmejnih vplivov na okolje (ki sta jo ratificirali obe državi), da nobena država na skupni reki ne sme izvajati enostranskih ukrepov, ki lahko imajo škodljiv vpliv v drugi državi. Zaradi preprečitve katastrofe, ki jo bodo slej ko prej povzročili pričakovani pretoki Drave preko 2.000 m³/s, bi bilo treba pristopiti k varovanju naselij tudi na naši strani. V primeru, da bo Drava segla preko železnice in pod železniškimi mostovi preko Črnca in Trnave vdrla v naselje, bo poplavljenih preko 300 hiš, ki so južno od magistralne ceste. V primeru, da se bodo »srečale« visoke vode Drave ter potokov Črnca in Trnave, pa bodo poplavljene

tudi hiše severno od magistralne ceste. Urejanje vodotokov in zagotavljanje poplavne varnosti je sicer v domeni države, a glede na to, da je slovensko vodno gospodarstvo v razsulu, je skoraj zagotovo, da od države nimamo kaj pričakovati. Zato bi bilo dobro, da bi z ministrstvom za okolje podpisali dogovor, da lahko za protipoplavno varnost poskrbimo sami. Občina ima dovolj lastnih zemljišč, da nakup le-teh ne bi bil strošek, nasip pa zaradi naravne lege terena ne bi bil visok in zato tudi ne drag.

Potrditev navedenega nam argumentirajo starejši in novejši zgodovinski dogodki na našem območju in v širši Sloveniji (Savinja s pritoki, Sora, Ljublanica s pritoki, Sava, Kolpa, Krka itd.), vsakodnevno pa lahko na TV videvamo posledice vodnih ujm, ki jih povzročajo klimatske spremembe tako v Evropi kot v svetu. Z razumnim ravnanjem in upoštevanjem naravnih zakonitosti bi se pri nas temu lahko izognili.

Vodoobrambni nasip bo naša naselja zaščitil tudi pred potencialno nevarnostjo udarnega vala, ki bi lahko nastal ob prebitju nasipa akumulacijskega jezera ali ob prebitju nasipa dovodnega kanala za hidroelektrarno Varaždin.

Nasip bo gotovo predstavljal znatno manjši strošek, kot bo škoda, ki bo ob poplavih nastajala v naseljih Obrež, Grabe in Središče ob Dravi. Hrvaška je z vodoobrambnim nasipom poskrbela za svoja naselja na desnem bregu Drave med Ormožem in Varaždinom. Vodoobrambni nasip pa je bil zgrajen tudi za naselje Trnovci, vzhodno od Središča ob Dravi na levem bregu Drave. Prebivalci občine Središče ob Dravi gotovo nismo manj vredni kot naši sosede in bi bilo prav, da se varstvo pred potencialno nevarnostjo poplav izvede tudi pri nas.

Majda Tkalec

Srečanje generacije 1960/61

»So dnevi, ki so vredni spomina,
so dogodki, ki ostanejo v spominu...
In so ljudje, ki jih gotovo rad srečaš!«

Smo zapisali na vabilo za srečanje. In smo se srečali. Nestrpno smo čakali dan, ko je zvonec v središki šoli zvonil tudi za nas. Kot pred mnogimi leti, pa vendar drugače. Zbrali smo se v naši lepo obnovljeni šoli, kjer sta nas prijazno sprejela sedanji ravnatelj Franc Šulek in bodoča ravnateljica Jasna Munda. Učenci pa so nam pripravili prisrčen kulturni program. Četrtošolci Vid, Ivan, Peter so nas navdušili s svojim igranjem, dokazali pa so tudi, kako doživeto znajo deklamirati. Devetošolke so tako ubrano zapele pesem, da so privabile marsikomu solzo v oči. Skrbno izbran program se nas je nemalo dotaknil.

25. maja smo se srečali nekdanji sošolci, ki smo prestopili šolski prag leta 1953. Petinštirideset prvošolčkov. Leta 1961 smo zaključili šolsko obveznost. Sedemindvajset osmošolcev. Letošnja 50-letnica je torej razlog za praznovanje.

Srečanje s sošolci je vedno prijetno, namenjeno druženju in obujanju spominov, ki kar vrejo na dan. Zelo smo veseli, da se nam ob takih priložnostih še vedno rada pridruži spoštovana profesorica Zinka Merkoci, saj smo bili njena prva generacija, ki nas je poučevala od 5. do 8. razreda po prihodu v Središče.

Po petdesetih letih spet pred središko šolo

Jasna Munda

Navihančki sporočajo

Pozdravljeni, še zadnjič v tem šolskem letu vam pošiljamo novice iz središkega vrtca. Tokrat so to utrinki z naše zaključne prireditve, ki je potekala 16. junija v šolski telovadnici.

Na prireditve smo povabili bratce in sestrice, starše, babice, dedke, sosede, prijatelje... Pripravili smo jim prisrčen kulturni program, na katerega smo se skrbno pripravljali s pomočjo naših vzgojiteljic in vzgojitelja. Nastopili smo otroci iz vseh skupin. Najmlajši Medvedki so zaplesali medvedkov ples, Pikapolonice pa so pokazale, kako »naša četica koraka«. Ker »ni veselice brez Golice«, so se opogumili sredinčki - Lumpiji; nekateri so vzeli v roke instrumente, ostali pa zaplesali polko. Starejši Junaki že zmorejo več, zato so deklamirali, peli in zaplesali. Zadnji so nastopili najstarejši - otroci iz skupine Žabice - ki odhajajo jeseni v šolo. Ob koncu svojega nastopa so se poslovili od vrtca z oglušujočim žvižganjem na piščalke.

Obiskovalce smo nato povabili, da se skupaj z nami naučijo tri skupinske plesne, ki jih je za nas pripravila Aleksandra iz Plesne šole Taras.

Svoje otroške knjige, igrače, oblačila in ostalo otroško opremo, ki smo jo že prerasli, smo prinesli na boljši sejem, kjer so jih lahko za simbolično ceno kupili drugi. Nekaterim pa je bila igrača ali knjiga, ki smo jo sami prinesli na sejem, tako všeč, da so nam jo starši znova kupili. Smo domiselni, kaj? Denar od trgovanja na boljšem sejmu smo namenili v sklad vrtca, neprodane predmete pa bomo podarili Rdečemu križu v Ormožu.

Zaradi »napornega dela« smo si vsi skupaj zaslužili okrepčilo, otroci smo nato odhiteli k svoji igri, starše pa prepustili sproščenemu klepetu.

Pa lepo in dolgo poletje vsem skupaj!

Hvala vsem, ki ste se udeležili
spomladanske akcije
čiščenja okolja!
Občina Središče ob Dravi

Ljubezen v vrtu (Foto: Zlatka Marčec)

V dozorevanju življenja

Gledam te,
kot otrok si.
Življenje ti je prineslo starost.
Sedaj si nemočen
v njenem objemu.

Še vedno vaju vidim:
tako klena kmečka človeka
in vajino neizčrpno moč...
Hodila sta
po svojih njivah in goricah.

Ona je bila tvoj steber:
močna, delovna...
Pa je odšla,
ker je sama hotela.

Prekleta usoda!
Še koraka ne moreš narediti,
želiš si tja,
kjer si vse življenje garal.

Gledam te,
božam po koščnem obrazu.
Ne vdaj se, ne še!
Ni še čas
za gomilo spomina...

Danica Žerjav

DOMAČI PIŠČANCI
PERUTNINSKA KLAVNICA

SEVER

Miran SEVER s.p.

Šalovci 42
2277 Središče ob Dravi
Tel.: 02/7191-394
GSM: 041 724-363

Slašičarna Pri Rupertu

Božidar Borko s.p.

Slovenska cesta 53
2277 Središče ob Dravi

Tel: (02) 71 90 593

E-pošta:
rupert.bozo@siol.net

E-stran:
www.slasicarna-rupert.s

Odprto vsak dan od 7. – 22.
v torek od 7. – 12. ure.

Servis

Drobne
Kmetijske
Mehanizacije

Popravilo:

- vrtnih traktorjev
- kosilnic
- motornih žag
- motornih škropilnic
- frez
- motokultivatorjev

Razrez hlodovine

Brušenje verig motornih žag

PETER NANČIČ s.p.
GRABE 18
2277 SREDIŠČE OB DRAVI
Tel: (+386) 031-600-536

Foto Lazar

Nudimo vam:

- fotografiranje za dokumente
- fotografiranje v ateljeju in na terenu
- tampotisk in sitotisk
- izdelava vizitk in koledarjev

Obrež 48
tel.02/71 91 199

- 3 tesnila
- 5 komor
- 76 mm

NOVO!

Lepota bivanja

- okna (PVC)
- vrata (PVC, ALU)
- rolete (PVC, ALU)
- polkna (PVC)

brezplačna številka:
080 10 26

Štamberger d.o.o., Središče ob Dravi

FRIZERSKI SALON SANDRA

MOŠKO, ŽENSKO, OTROŠKO STRIŽENJE,
BARVANJE, PRAMENI, TRAJNE ...

DELOVNI ČAS:

PONEDELJEK, TOREK, SREDA: 8.00 – 16.00

ČETRTEK, PETEK: 10.00 – 18.00

SOBOTA: 8.00 – 12.00

NEDELJA in PRAZNIKI: ZAPRTO

041 / 873 – 311

SE PRIPOROČAMO!

FRIZERSKI SALON

ALEKSANDRA ŽERJAV s.p.

Slovenska c. 55, 2277 SREDIŠČE OB DRAVI

SANDRA

ELEKTROSET

Trgovina na drobno,
elektroinstalacije, servis

Janežič Vekoslav s.p.

Grabe 20a
2277 Središče ob Dravi

E-mail : elektroset@volja.net
Telefon : (02) 719 13 48
Fax : (02) 719 13 48
GSM : (031) 564 002

Delovni čas:

Pon. - Pet. 9.00 - 16.00
Sob. 8.30 - 12.00

Prodajni program:

- elektromaterial, stikala
- žice, kabli
- električno ročno orodje
- svetilke, žarnice
- akustika
- bela tehnika
- mali gospodinjstvi aparati
- klimatske naprave
- kolesa
- računalniki in oprema

Program storitev:

- elektroinstalacije in meritve
- servis malih gospodinjstvi aparatov
- servis bele tehnike
- montaža klimatskih naprav
- servis in previjanje elektromotorjev
- servis računalnikov in opreme

gorenje

SAMSUNG

Panasonic

CANDY

PHILIPS

SIEMENS

ZANUSSI

BOSCH

www.frko.si

Računalniške storitve, svetovanje
in spletna trgovina
Denis Raušl s.p.

Poštna ulica 5, 2277 Središče ob Dravi

GSM: 031 584 958, E-pošta in MSN: denis.rausl@gmail.com

- **NOVO** - izdelki **ICON7** - miške, tipkovnice, slušalke
- prodaja in servis računalnikov, prenosnikov in računalniške opreme
- vzpostavitev žičnega in brezžičnega omrežja
- čiščenje virusov in trojanskih konjev
- reševanje poškodovanih in izgubljenih podatkov iz diskov, spominskih kartic...

hp
invent

lenovo

SAMSUNG

Fizerski Studio *Moni*

Žensko, moško in otroško striženje.
Barvanje las in pramenov.
Fen-frizure in svečane pričeske.
Trajne in vodne ondulacije.
Ličenje s kozmetiko CARLO BAY.

Monika Kocuvan s.p.

Šolska ul. 21, Središče ob Dravi

GSM: 041-880 174, Tel: 02/719 01 24

kemon

IRISH HAIR FASHION

Hvala za vaše zaupanje, se priporočamo!

NOVO!

Barve za lase brez
amoniaka

Na-No

		Sestavi: JOŽE BORKO		GLAVNO MESTO NORVEŠKE	KRUH IZ DROŽI, KRAVAJEC (STAR.)	PORTUGAL. ROKOMETASICA (RENATA)	TEKOČA PRIKUHA	STAR GERMAN	STROJ ZA ČIŠČENJE LANENEGA PREDIVA	PRIPOVEDOVALEC	
		OSMERO-KOTNIK, OKTAGON									
		NEČAST, NASPROTJE PONOSA									
		ŠVICARSKI TEOLOG (JOHANN)									
		PTICA SEVERNIM MORIJ								PAUL ANKA	
								KRAJ NA KOROSKEM			
GLASBILO V OBLIKI KOTLASTEGA BOBNA, TIMPAN		AMERIŠKI IGRALEC (DAYE, PEKLENSKI VAL)	ALBIN JERIN		NAJVIŠJA GORA V TURČIJI						
			DRAGA AHAČIČ		TEREZIJA (LJUBKOV.)						
SPODNJI DEL VOZILA							SL. GLASBENIK ALEŠ KERSNIK				
							TULIJ				
MESTO V ITALIJI, JUGOVZH. OD RIMA						SPAKA					
						PALICA ZA ČIŠČENJE PLUGA					
VARNOSTNI SVET			ODPRTINA V STENI				SOSEDNJI ČRKI			SLOVENSKA PLESALKA (KATARINA)	METRIČNI POUĐAREK
			LAŠKI KOSTANJ				AVTOMAT V PODOBI ČLOVEKA				
KOMPAKTNA KOSTNA SUBSTANCA								NEM. SMUČ. MITTERMAIER			
								AMERIŠKA IGRALKA GARDNER			
MESTO V SREDNJEM IRANU (IZ ČRK. RANA)					MOZOLJAVOST				EDVARD KOCBEK		
					JOSIP JURČIČ				ESTONEC		
RIMSKA BOGINJA PLODNOSTI, SATURNOVA ŽENA		KOROŠKI PLES			ŠTIRJE TEDNI PRED BOŽIČEM						
		HRVAŠKI KRAJ NAD REKO			FINSKI HOKEJIST KESKINEN						
KOVINSKI DELI NA VRATIH						ORGANSKO VEČANJE					LOVEC NA RAKE
						PLETEN IZDELEK					
PLOŠČA ZA RAZSTAVNE PREDMETE					100			FURUNKEL, TVOR			
					DEL MARIBORA			FRNIKOLA			
STANE SEVER			HRVAŠKI OTOK V JADRANU						RADUJ		
			ORANŽADA						IZRASTEK NA GLAVI		
Težje besede: ANAR, OLSON, TAVARES	SLOVENSKI PISATELJ SVEIINA				PISEC IDIL						
	CEZIJ				RIMSKA 4						
DELAVEC NA MEJI							MESTO PRVEGA JEZUSOVEGA ČUDEŽA				
RAZMERJE MED SVAKI							GOROVJE V SAUDOVI ARABII				

Rešitev križanke – dve gesli iz osenčenih polj prepisite na dopisnico in jo pošljite do 30. 7. 2011 na naslov: Uredniški odbor, Občina Središče ob Dravi, Trg talcev 4, 2277 Središče ob Dravi. Srečni izžrebanec prejme nagrado – 50 EUR.

SREDICA je glasilo Občine Središče ob Dravi. Člani uredništva: Zdenka Dogša – glavna urednica, Samo Kočevar – tehnični urednik, Stanko Zebec, Anita Kosec, Zlatka Marčec in Jasna Munda. Lektoriranje: Majda Tkalec. Grafični prelom: Boris Prelog. Tisk: Ptujska tiskarna d.o.o. Ptuj. Naslov: Uredniški odbor, Občina Središče ob Dravi, Trg talcev 4, 2277 Središče ob Dravi ali v elektronski obliki na urednistvo@sredisce-ob-dravi.si. Fotografija na naslovnici: Jurij Dogša, ISSN 1855-7511.